

F. ALOĞLU

KÜÇÜK DAHA MI GÜZEL

sayfa: 10-11

Şenol Karakaş

ABD'nin yeni ulusal güvenlik strateji belgesi

Hem saldırganlık
hem çöküş belgesi

sayfa: 9

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 251

25 Mart 2006

1 YTL

12 Eylül, Susurluk, Şemdinli

DEMOKRASİ İÇİN HEPSİ YARGILANMALI

Demokrasi bir toplumda haklar ve sorumluluklar açısından herkesin eşit olmasını gerektiriyor. Birileri yasalar karşısında korunaklı olunca o ülkede demokrasiden bahsetmek mümkün değil. Parlamenterler gibi devlet memurları ve ordu mensupları da sivil yasalar önünde açıkça yargılanabilmeli. Bunun önünün kesilmesi ortada saklanacak, halktan ve adaletten gizlenecek birşey var olduğunu düşündürüyor. Ama herkesten önce Anayasayı değiştiren,

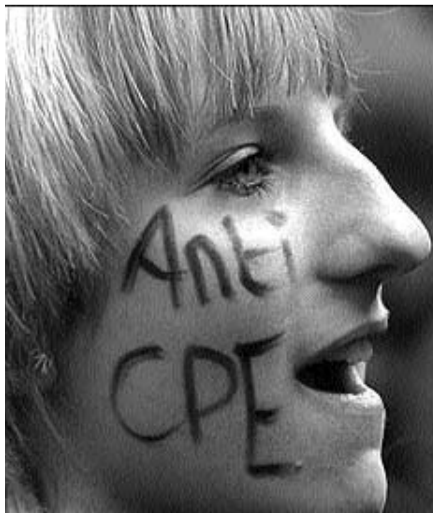
seçilmiş yöneticileri silah zoruyla deviren, silah zoruyla iktidarı gasp eden, hükümetlere muhtıralar veren darbeciler yargılanmalıdır. Eğer geçmişin darbecileri yargılanmaz ve hakettikleri cezalara derhal çarptırılmazlarsa yeni darbecilerin önü açık olacaktır. Darbecilerle çeteler arasındaki yoğun ilişkiler artık herkes tarafından biliniyor. Eğer Susurluk ve Şemdinli'de uçları açığa çıkan çeteler yok edilmek isteniyorsa mutlaka bu çetelerin tepeleri,- yani darbeciler yargı önüne çıkarılmalıdır.

GÖSTERİLER FRANSA'DA HÜKÜMETİ SARSIYOR

FRANSA AYAKTA

Fransa'da sağcı hükümet işçi sınıfına topyekun saldırının bir parçası olarak 26 yaşından küçük gençlerin patronlar tarafından işten bütününü güvencesiz bir biçimde atılabilmelerini sağlayan bir yasa çıkarmak istiyor. Hükümet bu yasağı geçirirse yenilberalizm büyük bir zafer kazanacak. Ne var ki işçiler ve daha sonra onlara katılan üniversite ve lise gençliği bu yasaya izin vermek istemiyor. Fransa 2 haftadır sokaklardaki muazzam gösterilerle sarsılıyor. Birleşen işçiler ve öğrenciler kararlı

bir biçimde direniyor. Fransa'da bugün herkes 1968'in geri gelip

gelmediğini tartışıyor. Sendikalar Salı günü genel grev kararı aldı. Bir günlük bir genel grev yetersiz ama bir başlangıç olabilir. Herşey öğrencilerin liselileri kazandıkları gibi işçileri de kazanıp sokağa çekip çekemeyeceklerine bağlı. Şimdilik bunun mümkün olduğunu gösteren çok işaret var. Bir de aynı gün İngiltere'de 1.5 milyon işçi emekli hakları için greve çıkıyor. Bu iki mücadelenin birleşmesi her iki ülkede de mücadelenin sıçramasına yol açabilir.

Sayfa: 6-7

SAVAŞ KARŞITLARI 18 Mart günü bütün dünyada sokaklardaydı. Dünyanın bütün kıtalarında yüzden fazla kentte yüzbinler ABD emperyalizminin Irak'ı işgaline ve İran'a saldırma hazırlıklarına karşı ayakta. Türkiye'de Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun önderliğinde İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da gösteriler yapıldı. Ayrıntılı haberler için sayfa 10'a bakınız.

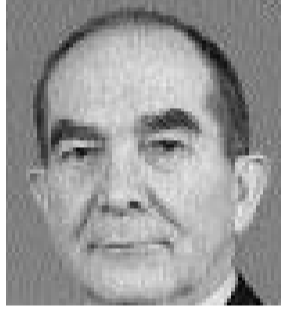
KİM NE DEDİ?

“

“Müslüman nüfusun sadece küçük bir azınlığı protesto etti.”

4. Enternasyonal'in Danimarka örgütü SAP'ın karikatür krizi üzerine Kongre kararından.

“Bayan Selma Yakup'un yazısını okudum. Öncelikle solcu bir yayının Müslümanları savunan ve barışa ve antiemperyalist mücadeleye katkılarını anlatan bir yazıyı nasıl olup da bastığına şaşım.”

4. Enternasyonal'in yayını International Viewpoint adlı internet sitesine gelen bir mektuptan. (Selma Yakup'un bu internet sitesinde çıkan yazısı Sosyalist İşçi'de de yayınlanmıştır.)“İnternet, korkakların insan karalama forumuna dönüştürülmüştür.”
Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök“no comment (İngilizce yorum yok)”
Kendisine Büyükanıt hakkında yorumu sorulduğunda, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün cevabı“Git önce kendi dilini öğren sonra birşey iste.”
Yaptığı bir gezide bir Kürt kadınının kendisi ile Kürtçe konuşmaya çalışması üzerine General Büyükanıt'ın cevabı.

“Fast food”, “single room, double room”, “roof bar”, “lobby”, “saygıdeğer konuşumuz, yanınızda nakit para ve değerli eşyalarımızı 'resepsiyon'a başvurarak 'safe box'larımızda gönül rahatlığıyla muhafaza edebilirsiniz.”

Ordu evlerindeki bazı ilanlar. Aktaran Fevza Hepçilingirler“Git önce kendi dilini öğren.”
General Büyükanıt

”

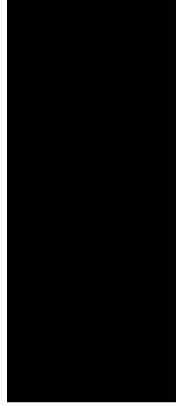
Tüm darbeciler yargılanmalı

Kamuoyunda 'Şemdinli iddianamesi' olarak bilinen savcılık iddianamesi beklendik gelişmelere sahne oluyor. Tam da kendisinden beklendiği gibi, Genelkurmay Başkanlığı suçlamalara konu olan komutanların yargılanmasına gerek olmadığını duyurdu.

Ama Genelkurmay bununla yetinmedi ve hükümete tehditler savurdu. Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya hakkında soruşturma açılması daha önce istemişlerdi. Şimdi de savcının kendi başına davranmadığını, arkasında siyasi güçler bulunduğunu öne sürüyor ve arkasındaki isimlerin açıklanmasını istiyorlar.

Hükümetin ve Başbakan Erdoğan'ın bu konuda zorlanacağı ortada. Çünkü kendilerine dayatılan çözüm askere isim, yani bir kurban vermek. Ordu bu konuda kararlı olduğunu çok açık ilan ediyor.

Türkiye'de demokratikleşmenin önündeki en büyük engel daima ordu olmuştur. Ne zaman demokratikleşme yolunda en ufak bir

adım atılsa daima silahlı kuvvetlerin yüksek komuta kademesi tehditler savurmaya başlar.

Ordu her zaman kendi içine kapalı, kimseye hesap vermeyen, siyasete istediği gibi müdahale eden ve 'gerektiğinde' darbe yaparak yönetime el koyan, otoriter bir kurumdur.

Tabii demokratik olmayan ülkelerde. Gelişkin batı demokrasilerinde ise ordu hükümetlerin emrindedir ve kafasına estiğinde, bırakalım darbe yapmayı, siyasi konularda açıklamada dahi bulunamaz. Aksi takdirde bunu yapan komutan, rütbesi ne olursa olsun, görevden alınır.

Oysa, tıpkı tüm 'müz

cumhuriyetlerinde' olduğu gibi Türkiye'de de bunun tam tersi geçerli. Bugüne kadar ordunun dört kez darbe yapmış olmasının nedeni de Türkiye'de demokratik bir kültürün henüz yeterince yerleşmemiş olması.

Şemdinli olayında bu durum bir kez daha kanıtlandı. Halkın suçüstü yakaladığı bombacı katiller asker çıktı. Sonra ordunun iki numaralı adamı (bu Ağustos ayında bir numara olacak) bombacı katilleri savundu. Cesur bir savcı Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt dahil bazı komutanlar hakkında bir iddianame hazırladı ve ardından Genelkurmay'ın

tehditleri gelmeye başladı.

Bu durum önümüzdeki dönem boyunca bir süre daha gündemde kalacak. Ve çok büyük olasılıkla, olan komutanlara değil, savcıya ve kurban olarak verilecek olan bir ya da birkaç siyasetçiye olacak.

Çünkü Türkiye solu darbecilerin yargılanması için hiçbir zaman gerçek kampanyalar yapmıyor.

Örneğin, 12 Eylül 1980 darbesini yapmış olan beş general bugüne kadar yargılanabilmiş olsaydı, bugünün darbeci mantıklı ve darbeci ağızyla konuşan generali Yaşar Büyükanıt böyle pervasız olamazdı. Kenan Evren daha önceden yargılanmış, halka hesap vermiş ve hapse tıkalı-bilmiş olsaydı, bugün televizyonlara çıkıp gözümüzün içine baka baka "pişman değilim, şimdi olsa gene yaparım. Elim bile titremedi" diye konuşamazdı.

Bu darbecileri susturmanın tek yolu, onlar ağızını her açtığında sokağa çıkıp darbecilere karşı geniş, yaygın, kapsamlı ve somut talepleri olan kampanyalar örgütlemektir.

Türk-İş yürüyüşü

na çal", "Sağlık haktır satılmaz", "Mezarda emekli olmayacağız" sloganları atarak basın açıklamasının yapılacağı Taksim Gezi Parkı'na geldiler.

Taksim Gezi Parkı'nda basın açıklamasını yapan Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, işçilerin sendikalarının tüm uyarılarına rağmen AKP'nin, IMF'nin talimatlarını

yerine getirdiğini söyledi. Tasarımlarla sosyal güvenliğin yok edilmek sağlığı ve sosyal güvenliğin ticarileştirilmek ve özelleştirilmek istendiğini belirten Büyükkucak, "Bugün karşı çıkmamaları durumunda yarın geç olacağını" ifade etti. TBMM'nin büyük bir sınav ile karşı karşıya olduğunu belirten Büyükkucak

Milletvekilleri IMF'nin değil halkın, çalışanların sesini dinlemelidir" dedi.

İstanbul Tabip Odası Basın Sözcüsü Osman Öztürk de bir konuşma yaptı. 3 aydır yasa tasarısına karşı mücadele ettiklerini söyleyen Osman Öztürk "Bu yasayı değil Meclis'ten geçirmek akla getirmek bile suçtur. Bu ülkede 70 milyon insan var. Akıllarından geçirdiklerini Meclis'ten geçirmelerine izin vermeyeceğiz" diye konuştu.

Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı gösteri sloganlarla sona erdi.

Dünya bugün her zamankinden daha zengin. İnsanlığın sahip olduğu olanaklar bütün insanlığın refah içinde yaşamasına yetecek kadar çok. Buna rağmen insanlığın büyük çoğunluğu aç ve yoksul. En zenginlerle halk arasındaki fark uçurum.**Bugün** eşitlik ve özgürlük için, haklarımızı korumak için, emperyalistlerin savaş çılgınlığına karşı büyük bir hareket var. Bu hareket bir yandan mücadele ediyor, direniyor, diğer taraftan da tartışıyor.**Marksizm 2006** işte böyle bir tartışma platformu. Gelin, katılın yeni bir dünyayı birlikte kuralım...21. YÜZYILDA
SOSYALİZM
MARKSİZM 2006Ayrıntılı bilgi için:
0536 - 335 10 19
marksizm2006@hotmail.com

DSİP İstanbul il örgütü tarafından düzenlenmektedir

19 Mayıs Cuma
● Savaş ve emperyalizm
● Küresel ısınmayı nasıl durdurabiliriz?
● Kürt sorununda çözüm yolları**20 Mayıs Cumartesi**
● Kapitalizm sonrası yaşam
● 21. yüzyılda marksizm
● Sinema ve direniş**21 Mayıs Pazar**
● İslamofobi ve antiemperyalist mücadele
● Antikapitalist hareketin geleceği ve yeni solHAFTASONU
19-20-21 mayıs
İSTANBUL

Kısa haberler

301'den ceza

İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin 4 yıl önce Almanya'da yaptığı bir konuşmada "orduya hakaret ettiği" iddiası ile 301. maddeden dolayı 10 ay hapse mahkum oldu. Eren Keskin'in cezası 6 bin YTL para cezasına çevrildi.

Eren Keskin Avukat arkadaşları ile kurduğu Gözaltında Cinsel Taciz Ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu'na başvuran bazı kadınların kendilerine tecavüz edenler arasında asker ve polislerin de bulunduğunu söylediklerini ve kendisinin bunu tekrarladığını söyledi.

Konuşmasını yazı konusu yapan Fatih Altaylı aleyhine hakaretten dava açan Keskin 2000 YTL tazminat istedi. Mahkeme Keskin'i "kısmen suçlu" bularak Fatih Altaylı'ya 500 YTL ceza verdi.

Fatih Altaylı köşesinde "Bu kadını ilk gördüğüm yerde cinsel tacizde bulunmazsam namerdim" demişti.

Temyiz mahkemenin kararında ısrar ederse Eren Keskin para cezasını ödemeyerek hapiste yatacağını açıkladı.

ASF Atina'da

Bu sene Avrupa Sosyal Forumu 4-7 Mayıs tarihleri arasında Atina'da toplanacak.

Atina Sosyal Forumu çok önemli bir dönemeçte toplanıyor. Bir yanda ABD İran'a saldırmaya hazırlanıyor. Savaş karşıtı hareket bu saldırı hazırlığına karşı kendi hazırlıklarını ve eylem programını tartışacak.

Diğer yandan ise yeni liberalizmin saldırılarına karşı direniş geliyor ve güçleniyor. Fransa'da yaşananlar, 68 ruhunun geri geliyor olması Sosyal Forumu daha da önemli kılıyor.

Antikapitalist hareketin bu önemli buluşmasına katılabilmek için Türkiye Sosyal Forumu'ndan, Karakedi'den ve DSİP bürolarından bilgi alabilirsiniz.

0537 354 29 39

BAŞYAZI

İşçi sınıfı geliyor mu?

Yeni hareketten her bahsettiğimizde işçi sınıfının henüz mücadele sahnesine çıkmadığını da vurguluyorduk.

Gerçekten de dünyanın dört bir yanında çok heyecan verici gelişmeler yaşanırken örgütlü işçi sınıfı henüz harekete geçmemiş durumda. İşçi sınıfının zaman zaman sahneye çıktığı ve her hareketlendiğinde mücadeleye başka bir boyut kattığı tek alan ise Latin Amerika'ydı.

Şimdi Fransa'da yeni bir gelişme ile karşı karşıyayız. İşçi sınıfı ile gençlerin birliğini, ortak mücadelesini görüyoruz.

İşçiler bir süredir başbakan Dominique de Villepin hükümetinin son saldırılarına karşı mücadele ediyorlardı. Fakat 2 hafta önce üniversite öğrencileri de üniversiteleri işgal ederek mücadeleye katıldılar.

Villepin'in yeni yasasına karşı direniş bir anda büyük bir sıçrama gösterdi. Bir anda gösterilerin boyutları katlandı ve direniş ruhu hızla bütün Fransa'ya yayıldı.

Yüzbinlerce üniversite öğrencisinin dinamizmi kısa zamanda lise öğrencilerini de etkiledi ve bu kez binlerce lise, öğrenciler tarafından işgal edildi.

Şimdi banlieue'nün yoksul ve işsiz göçmen işçi kökenli gençleri de harekete katılıyorlar. Hareket artık başdöndürücü bir hıza ve etkinliğe sahip.

Fransa'da yaşanan yeni bir 68 olabilir.

Bu durumda hareketin bu boyutunun sadece Fransa'da sınırlı kalacağını düşünmemek gerekiyor. Zaten daha şimdiden biraz tesadüfle de olsa İngiltere'de ki 1.5 milyonluk grevle Fransız genel grev çakıştı. Yakında işçi sınıfının başka yerlerde de öne çıkmaya başladığını görebiliriz. Var olan hareketle birleştiğinde ise bu önlenemez bir güç olacaktır.

Kimse yanılsın. Fransa'da yeni 68 henüz başlamadı. İşçi sınıfı henüz bütün gücü ve etkinliği ile tarih sahnesine çıkmadı. Gördüklerimiz sadece bir başlangıç. Eğer gerisi gelirse önümüzdeki dönemde yaşayacağımız nefes kesici olabilir.

Bize düşen bu yeni döneme hazırlanmaktır. Hareketin önünü tıkayan herşeyi kenara çekmek ve hareketin örgütlenmesini kolaylaştırmak temel görevimiz. Sonrası, birlikte yaşayacağımız, birlikte içinde yer alacağımız bir büyük mücadele dalgası olacak.

Solda bir zamandır bazı çevreler savaş karşıtı hareketin bittiğini, hiç değilse gerilediğini iddia etmekte ve bu nedenle yeni liberalizme karşı mücadelenin öne çıkması gerektiğini anlatmaktalar. Yeni liberalizme karşı mücadele daima gerekli. Zaten anti kapitalist bir içeriğe sahip olmayan bir anti-empyralist mücadele ciddi bir eksiklik taşır. Ancak savaş karşıtı hareketin bittiği, büyük ölçüde gerilediği iddiası çok yanlış. Yukarıda Fransa'daki öğrenci eylemleri ile ilgili BBC televizyonunun sitesinde yayınlanan 6 fotoğraftan birisi var. 6 fotoğrafın 5'inde, yukarıdaki fotoğrafta da olduğu gibi Peace (Barış) bayrakları var. Öğrencilerin yeni liberalizme karşı mücadelelerinde en önde gelen sembol savaş karşıtlığı. Fazla yoruma gerek yok.

Kürt Konferansı amacına ulaştı mı?

Rifat ALAN

Helsinki Yurttaşlar Derneği tarafından düzenlenen Kürt Konferansı, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin Dolapdere'deki kampüsünde 11-12 Mart tarihlerinde gerçekleşti. Konferansta, azınlık kavramı, kimlik hakları, medya ve Kürtler, milliyetçilik, Kuzey Irak dâhil toplam dokuz başlık altında yaklaşık 50 ayrı sunuş yapıldı.

Neden hep aynı çağrı yapılıyor?

Konferansa, Demokratik Toplum Partisi Eşbakanı Ahmet Türk, yazar Seyhmus Diken, İsmail Beşikçi, Doç. Dr. Mithat Sancar, gazeteci Amberin Zaman, avukat Rojbin Tugan, Prof. Dr. Baskın Oran, Doç. Dr. Mesut Yeğen ve gazeteci Celal Başlangıç gibi isimler katıldı.

Kürt sorununda bir konferans toplanması, birkaç sene önce, tıpkı bir Ermeni Konferansı düzenlemenin imkansız olması gibi bir imkansız başarıdır. Ama bu başarının altında yatan açık bir gerçek görmezden geliniyor.

Bugün bir Kürt Konferansı düzenlenebildiyse, bu Kürt halkının mücadelesi sayesinde gerçekleşti.

Bugün "Kürt" sözcüğü, "Kürt sorunu" değerlendirmesi başbakanlık düzeyinde kullanılabilirse, bunu Kürt hareketine borçluyuz.

Kürt konferansını düzenleyenleri cesaretlerinden ötürü tebrik edebiliriz ama konferansın esas içeriğinin "PKK'ye silah bırakma" çağrısı yapmak üzere örgütlenmiş olması ve bu çağrının da Kürt hareketinin an gövdesi olan Demokratik Toplum Partisi (DTP) konferansın uzağında tutularak örgütlenmiş olması, konferansı düzenleyenlerin cesaretlerinin içinin boş olduğunu da göstermektedir.

Sadece DTP eşbaşkanı Ahmet Türk'ün konuşmacı olması bu durumu değiştirmiyor. Konferansa katılan konuşmacılardan Mesut Yeğen'in BİA Haber Merkezi'ne konferansla ilgili yaptığı şu açıklamaya katılmamak mümkün değil: "Benim de konferansta dile getirdiğim gibi DTH'yi dışlama görüşü egemendi. Bence bu yanlış. DTH dışında bir adres aranması yanlış. Beyan edilen fikirlerin çok orijinal olduğunu söylemek mümkün değil."

Konferans boyunca sık sık PKK'nin silah bırakması yönünde çağrılar yapıldı. Bu konferansta gösteriyor ki, Kürt sorunu, PKK'nin silahına indirgenmiş durumda.

Böyle bir konferansta en sık yapılan çağrı bu olunca da, yine Mesut Yeğen'in söylediği şu manzarayla karşılaşılıyor: "Konferans sırasında zaman zaman Türkiye'de Kürt meselesinin oluşumuna katkı yapan aktörleri mi konuşuyoruz yoksa Kürt hareketinin kusurlarını mı konuşuyoruz diye düşünmekten kendimi alamadım."

İki ayrı çözüm

Aylar önce Aydınlar Girişimi'nin, sonu başbakanla Kürt sorununu görüşmeye kadar ulaşan adımından sonra, PKK'ye silah bırakma çağrısı yapmak bir moda oldu. Hâlbuki aydınların attığı adım, eksiklikler taşısa da, önce Kürt hareketine seslenerek, sorunun en önemli kaynağı gibi PKK'yi gösterse de, anı yakalayan, hükümeti adım atmaya zorlayan, Kürt sorununun yaygın bir biçimde tartışılmasına neden olan, Kürt hareketinin tüm liderliğinin eleştirel de olsa destek verdiği çok önemli bir adımdı.

Son yapılan Kürt konferansının aynı çağrıyla tekrar etmesi ise, "taklitlerinden sakınınız" reklâmını akla

getiriyor.

Sakınmalısınız; çünkü bu yaklaşımdan Kürt sorununda, Kürt halkının çıkarlarını koruyan, Kürt yoksullarının taleplerini kazanmayı hedefleyen bir çözüm çıkmaz. İki de bir "PKK silah bıraksın" demek, bütün kusuru Kürt hareketine yıkmaktır.

Şemdinli'de bombaları Kürtler atmadı.

Yaşar Büyükanıt'ı yargılanmaktan koruyan Kürtler değildi.

3 bin faili meçhulün sorumlusu Kürtler değil.

Kocaman bir savaş aygıtını Kürtler yönetmiyor.

Kürt savaştan rant elde edenler Kürtler değil.

Savaş isteyen taraf da Kürtler değil.

Kürtler barış istiyor

Kürtler barış ortamının gelişmesi için adım atmaya açık olduklarını sıklıkla ifade ediyorlar. Kürt hareketinin içinden, geçtiğimiz haftalarda DTP'den yapılan açıklamada olduğu gibi, "silah bırak" çağrısı da yapılıyor.

Diyalog ve çözüm arayışlarına tümüyle açık bir hareket.

Kürt Konferansı'ndan yansıyan bazı konuşmalar ise Kürt hareketinin asıp kesen, herkesi öldüren, kadınları konuşturmayan savaşın esas sorumlusu olarak yansıtıyor.

Öyleyse "Öcalan irademdir" kampanyasına neden 2 milyon kişi imza verdi?

Öyleyse Newruz'da 1 milyona yakın insan neden sokaklara çıktı?

Bu milyonlar dikkate alınmayacak mı?

Nedeni basit: Kürt sorunu, siyasi bir sorundur ve yıllardır mücadele eden Kürt halkı çözümün siyasal olacağını herkesten daha iyi bilmektedir.

Bize düşen Kürt halkına yardımcı olmaktır.

Halâ gizli yönetiyorlar

20 Mart tarihli gazetelerin ve TV haberlerinin ana gündemlerinden biri Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) oldu. Ülkenin en büyük gazetesi Hürriyet "Gizli anayasa tamam" başlığını attı.

Bir ülkede gizli bir anayasa olabilir mi? Olursa uygulanabilir mi? Anayasa bütün yurttaşların onayına muhtaç değil midir? Peki bu onaya ihtiyaç duymadan "gizli bir anayasa" hazırlayanlar kimler: MGK üyeleri, yani, daha yeni sivilleştirilen bir MGK Genel Sekreteri ve ağırlıklı olarak askerler.

MGSB aslında yasal olarak geçerliliği bulunmayan bir belge. Ordu hükümetlere 'tavsiye'de bulunmak istediğinde böyle belgeler hazırlıyor, bunu bakanlar kuruluna gönderiyor, kurul inceliyor ve onaylıyor ya da onaylamıyor. Ama Türkiye'de bugüne kadar onaylanmamış bir MGSB yok. Çünkü bu ülkenin yönetiminde askerler halâ ağırlıklı bir role sahip.

Son MGSB aslında 24 Ekim 2005'te bakanlar kuruluna gönderilmiş ve Aralık 2005'te de aynen kabul edilerek kuruldan geçmiştir. Peki kabul edildiğini biz, yani bütün ahali ne zaman öğreniyoruz: 20 Mart 2006'da! Onayımız zaten beklenmiyor da bari zamanında haber verin be kardeşim.

'Yeni' MGSB'de hükümetten uygulaması istenenlerin başında irtica ve bölücülüğe (ve nedense aşırı sola) karşı mücadele etmek geliyor. Daha önce irticacı olduğu için hapse atılan Başbakan şimdi irticaya karşı mücadele edecek.

Kürt sorununda en ufak bir demokratikleşme adımına taham-

mülü olmayan ordu, yine bölücülük masalıyla, bu adımların önünde yılmaz bir set olacağını mesajını vermeyi ihmal etmiyor. Zaten Şemdinli ve sonrasında da bunu açıkça ilan etmiş oldular. "Tek dil, tek bayrak, tek millet, tek devlet" ile özetlenen ırkçı milliyetçiliğe aynen devam edilirken bir de arkasına "etnik temelli değiliz" komedisi ekleniyor.

Kıbrıs'ta kalıcı barışın önündeki en büyük engelin de yine ordu olduğu yeni MGSB'den anlaşılıyor. Çünkü Kıbrıs'ta askeri varlığın sürdürülmesi konusundaki kararlılık okunuyor. Yanı sıra Yunanistan'a yönelik yüz yıllık düşmanlık sürüyor, karasularını 12 mile çıkarmaları savaş nedeni olarak ilân ediliyor.

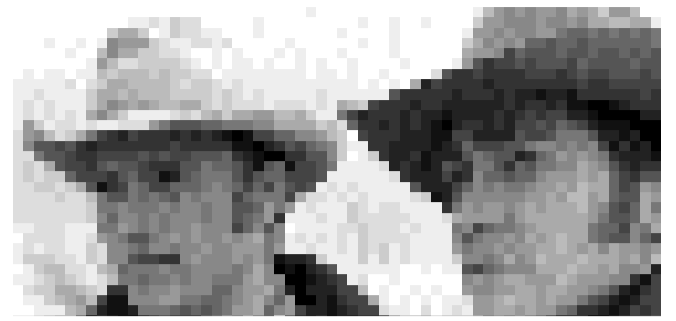
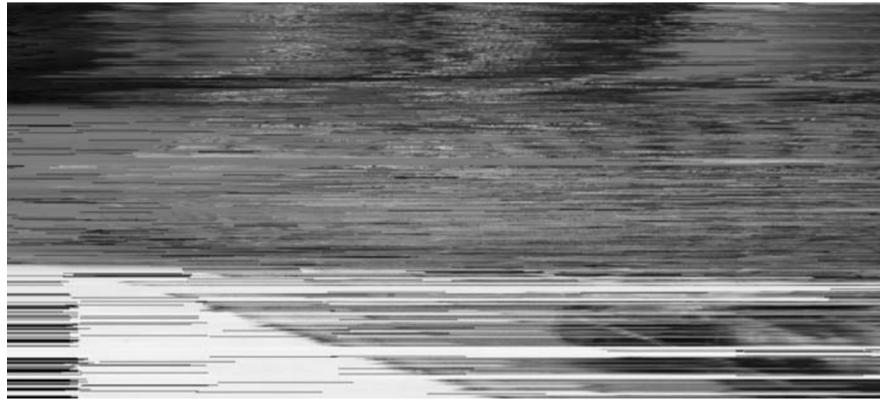
Daha önceki belgede yer alan aşırı sağın tehdit olmasının ortadan kalktığı söylenirken, garip bir biçimde, aşırı sol tehdit olarak gösteriliyor. Siyaset sahnesinin son 10 yılına şöyle bir göz atan herhangi biri "Acaba başka bir ülkenin aşırı solundan mı söz ediliyor?" diye sormaktan kendini alamaz, çünkü ortada solun ne

aşırısı ne ılımlısı var.

Ama aşırı sağ var. Trabzon papazını vuruyor, ülkenin bütününde mafyatik ilişkileri sürdürüyor, okullarda öğrencilere satırlarla saldırıyor, Ermeni Konferansı'nı, 6-7 Eylül sergisini basıyor, her yıl 50 bin adet Kavgam kitabı alıp okuyor, vb.

Dikkat çekmeyen ama çok önemli olan iki nokta daha var MGSB'de. Birincisi doğrudan Amerikan yalakalığı. ABD ile ilişkilere methiyeler düzıldıktan sonra, ABD lehine kamuoyu oluşturulması isteniyor. Daha dolaylı Amerikan yalakalığı ise Irak ve İran'ın Türkiye için risk olduğunu söylemekle yapılıyor.

Bu son iki madde hükümetin İran'a saldıracağı olan ABD'nin yanında yer alacağını sinyali aslında. Şimdiden İran tehlike olarak gösteriliyor ki kamuoyunda %90'lara varan ABD düşmanlığı eritilebilsin. Halk düşmanlığı belgesi olan MGSB'nin belki de güncel olarak en çok teşhir edilmesi gereken maddesi bu.

Brokeback Dağı filmine 18 yaş sınır

Oscar ödülünü Crash adlı filme kaptıran ama buna rağmen 8 dalda gene de Oscar kazanan Brokeback Dağı adlı film Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın Film Denetleme Alt Kurulu tarafından sansüre uğradı. Kurul'un kararı ile iki eşcinsel kovboy arasındaki ilişkiyi anlatan Brokeback Dağı'nı 18 yaşından küçükler seyredemeyecekler.

"Bari böcekleri rahat bırakın!"

Pentagon'a bağlı Amerikan savunma sistemleri üzerine projeler geliştiren DARPA; yeni bir projesini duyurdu. Bu proje; kelebek ya da yusufçuk gibi böceklerin koza evresindeyken vücutlarına elektronik devreler eklenerek; yön kabiliyetlerini kontrol altında tutmayı ve bu böcekleri ajan olarak kullanmayı amaçlıyor. Böceklerin çeşitli kimyasalları algılayıp, merkeze iletmeleri öngörülüyor. Böcek türlerini androide çevirmeyi hedefleyen bu proje için

Darpa'nın tek kaygısı işe yarayıp yaramayacağı.

Böcekler: "Savaşma seviş!"

Şimdiye kadar yapılan denemelerde böceklerin çiftleşme duygusu ağır bastı ve çiftleşmek için Amerikan ordusundan firar ettiler! BBC'nin görüştüğü bilim insanlarının görüşü ise projenin "saçma sapan" olduğu yönünde. Soğuk savaş yıllarında kurulan Darpa'nın bu "saçma sapan" araştırmalar için ayrılmış bütçesi ise 2 milyar dolar.

İngiliz ordusunda bir "fire" daha

Ben Griffin, Bağdat'ta geçirdiği üç ayın ardından gördüklerine daha fazla katlanamayacağını söyleyerek ordudan ayrıldı. Griffin'in ayrılmasıyla ilk kez bir SAS komandosu ordudan ayrılıyor. Griffin; koalisyon güçlerinin "düzinelerce yasadışı eylemine" tanık olduğunu söylüyor ve askerlerin Iraklıları "undermensch" (Nazilerin, aşağı ırk olduklarına inandıklarına söyledikleri, yarı-insan anlamındaki terim) olarak gördüklerini söyledi.

Ayrıca, Griffin "Demokrasi'ye inanıyorum ve yanlış olduğunu düşündüğüm şeyleri anlatacağım. Biz, Ortadoğu'daki durumu daha istikrarsız hale getiriyoruz. Bu sadece yanlış değil, aynı zamanda büyük bir askeri facia. Saddam sonrası için bir plan yoktu; bu sonu olmayan bir oyun" dedi.

Paralı eğitime devlet desteği

Bakanlar Kurulu'nun TBMM'ye sunmaya hazırlandığı Özel Öğretim Kurumları Yasa Tasarısı'na göre özel okullarda okuyan öğrencilere 1000 YTL tutarında para yardımı yapılacaktır.

Ayrıca özel okulların elektrik, su ve doğal gaz

faturalarının da devlet okulları ile aynı olması sağlanacak. Parasız olduğu iddia edilen devlet okullarına kayıt yaptırırken zorla "katkı" adı ile para alınan öğrenciler ortada dururken, devlet okulları yakıt, gerekli malzeme bulamazken devlet özel

okullara öğrenci başına 1000 YTL yardım veriyor. Bunun adı sadece özel eğitimi teşviktir.

Öte yandan devlet okullarında çalışan öğretmenlere aynı zamanda özel okullarda da öğretmenlik yapmanın kapısı açılıyor.

KESK'e bağlı Eğitim Sen devlet okullarında büyük bir öğretmen açığı varken öğretmenlerin özel okullara teşvik edilmesinin devlet okulları aleyhine büyük bir haksızlık olduğunu vurguluyor. Yeni yasa paralı eğitime devlet desteği veriyor.

Komple teorileri

TİSK ve Marks TİSK'in öbür dünyayla pazarlığı

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) zaman zaman çok önemli açıklamalar yapıyor. 12 Eylül 1980'de Kenan Evren liderliğindeki askeri darbeden hemen sonra, o zamanki TİSK başkanı işçilerle dalga geçerek "Şimdi gülme sırası bizde" açıklamasını yapmıştı. TİSK başkanı olmak için bazı enteresan özelliklere sahip olmanız gerekiyor. Bu da yetmez bu enteresan özelliklerinizi arada sırada kanıtlanmanız bir zorunluluk. TİSK'in "Sosyal Politika ve İstihdam Raporu" nun yayınlanmasıyla

açıklamalarda bulunan bugünkü başkanı Tuğrul Kutadgobilik, hükümete bir dizi uyarı çekti. Bu uyarıları yaparken işine peygamberi de karıştırdı:

"Bizim rekabetimizi kırıyor, istihdamımızın önüne geçiyorsa değil AB'nin, yüce Peygamber'in talimatı dahi olsa pazarlığa açarız ve konuşuruz."

Bunlar dobra sözler. TİSK raporu sadece dobra dobra konuşmakla kalmıyor, AKP hükümetini sert bir biçimde eleştiriyor da.

AB sürecinde, hükümetin sanayi ve ekonomiye az yük getirmesi gerektiğini, sermayenin rekabet gücünü zayıflatacak yüklerin geciktirilmesinin çok önemli olduğunu ilan ediyor.

Basına Türkiye'de en önemli sorunun istihdam sorunu olduğunu açıklayan TİSK başkanı, kendini tutmayıp, "keşke komünist olsaydık" diyerek, peygamberden komünizme doğru balıklama dalış yapıyor.

Açıklamanın biraz ilerisinde dünya devrimi talep edeceğini sandığımız

Kutadgobilik, baklayı ağzından çıkarıyor: "Sosyal politika konusunda gereksiz taahhütlerde bulunulmasın."

Adı geçen raporda iş güvenliği, toplu işten çıkarmalarda bilgilendirme, azami haftalık çalışma süresi, yıllık ücretli izin sürelerinin yeniden gözden geçirilmesi gibi başlıklar yer alıyor.

TİSK'in yarattığı bütün bu gürültünün altında, temel problemi, rekabet güdüsü. Sermaye, güçlü rekabet istiyor. Rekabette avantajlı konumda olmak istiyor. Küresel pazarlarda ciddiye alınmak istiyor. AKP hükümetinden ricası bu.

Bu yüzden, patronlar aynı raporda AKP'yi esas ödevini yapmaya, yani AB'ye dahil olmak için gereken düzenlemelerden başka hiçbir işle uğraşmamaya davet ediyor.

Aynı basın açıklamasında Peygamberle pazarlıktan, komünist olmaktan söz eden Kutadgobilik, hızını alamayıp bu sefer de "AB Türkiye için milli bir davadır" diyerek milliyetçilik de yapıyor.

Avrupa Birliği'nin patronlar kulübü olduğunu söyleyenlere inananlar, TİSK raporuna, başkanının yaptığı açıklamalara bakabilirler. Kutadgobilik, hızını alamayıp, "Türk sanayisinin rekabet gücüne" mani olunmamasını, olunursa fena olacağını, Peygamberle bile pazarlık yapılacağını anlatıyor.

Türk sermayesinin rekabet gücünün, Türkiye işçi sınıfının çıkarlarıyla hiçbir doğru orantısı yok. Sermayenin rekabeti bazen askeri darbeleri, bazen esnek çalışmayı, bazen iş sürelerinin uzatılmasını, yıllık izinlerin sürelerinin kısıtlanmasını gerektirebilir. Ücretlerin geriletilmesini, sıfır zamları gerektirebilir.

TİSK raporu, Alman devrimci Karl Marks'ın yüz elli yıl önce söylediği, sermayenin dini imanı, peygamberi de Musa'sı da birikimdir, birikim için birikimdir sözünün bugün hala ne kadar geçerli olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Mustafa METİN

Çernobil felaketinin 20. yılı Çernobil'i unutma

26 nisan,
çarşamba

İstiklal
caddesinde
insan zinciri

KÜRESEL EYLEM
GRUBU

0535
439 21 93

İngiltere'de 1.5 milyon işçi greve gidiyor

28 Mart Salı günü İngiliz işçi sınıfı tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı olabilir. 28 Mart'ta emeklilik grevi diye bilinen eyleme 1.5 milyon işçi katılacak.

İyi bir tesadüf olarak Fransa'daki genel grev de aynı gün gerçekleşiyor. Eğer İngiltere'deki grev de Fransa'daki gösteriler gibi militan ve isyankar olursa çok etkili olacak.

İngiliz işçiler için aynı gün Fransa'da da genel grev olacak olması çok önemli bir duygu.

İngiltere'deki genel greve belediye çalışanları katılacak ama katılımın çok daha genişlemesi mümkün.

Büyük olasılıkla İngiltere'de ki en büyük kadın grevi olacak ve gene büyük olasılıkla 1926 genel grevinden sonraki en büyük işçi grevi olacak.

Eğer belediye işçileri emeklilik haklarını korumayı başarabilirlerse bu hem özel sektörde hem de kamuda birçok başka işkolunda da emeklilik için grevlerin ve mücadelelerin yaşanması anlamına gelebilir.

Halk işçilerin mücadelesinin yanında tutum alıyor ve kazanmak için denemelerini destekliyor.

Belediye işçileri kampanya için çalışmaya başladıklarında halk işçileri desteklediğini açıkça belirtiyordu.

Bu grev büyük mücadelelerle kazandığımız hakların kolayca elimizden alınmayacağını göstermiş olacak. Özellikle de hükümet zenginler için vergileri düşürürken ve savaş ve işgal için milyarlar ayırabilirken.

Temizlik işçileri, okullardaki aşçılar, yardımcı öğretmenler ve yüzbinlerce başka insan emekli olabilmek için 5 yıl daha beklemek zorundalar.

Hükümetin çıkarmaya çalıştığı yeni yasaya göre yerel yönetimlerde çalışanlar 60 yaşına geldiklerinde eğer 25 yıl çalışmışlarsa emekli olacaklar.

İşçiler arasında yapılan oylamalarda büyük çoğunluk grevden yana oy kullandı.

830 bin üyesine oy kullandıktan UNISON sendikası sadece bir kaç yüz üyesine oy kullandıktan Eğitim Psikologları Derneği'ne kadar grevden yana oy

kullananlar yüzde 81'di. Öte yandan bir çok sendika son zamanlarda büyük bir hızla yeni üye kazanıyor. Yeni üye olanlar greve evet oyu veriyorlar.

Grev sadece yerel yönetimleri etkilemeyecek. UNISON 6.280 işverene karşı işçilerinin oyunu talep etti.

Grev okulları, yüksek eğitimi, paralı geçiş olan köprüleri, çevre kurumlarını ve daha önce yerel yönetimlere bağlı olan birçok özelleştirilmiş kurumu kapsayacak.

28'inden sonra İngiltere'de yeni ve daha büyük grevlerin başlaması olasılığı büyük.

Şimdiki plana göre bazı bölgelerde belirli günlerde sürekli grev yapılacak. Bazı daha küçük işletmelerde ise süresiz greve başlanacak.

Ancak emekli haklarına saldırmakta çok kararlı olan bu hükümetin tutumunu değiştirmek o kadar da kolay değil. Bu nedenle gerekli olan, grevin temposunun hızla yükselmesi. Haftada 2, 3 güne çıkması.

4 Mayıs'da yapılacak yerel yönetim seçimlerinde grev yapılması olasılığı da var.

28 Mart'ta grevin yanı sıra büyük gösteriler de olacak. İşçiler hükümetin yanı sıra sendika liderlerine de mesajlar yollayacaklar ve kazanmak için mücadeleye başladıklarını anlatacaklar.

Sendika liderlerine İşçi Partisi Hükümetini istikrarsızlığa sürükleriz diye mücadeleden çekilme şansı verilmemeli. Sendika liderlerine İşçi Partisi Hükümeti için değil temsil ettikleri işçiler için mücadele etmeleri gerektiği hatırlatılmalı. Baskı yapılmalı.

Ve eğer sendikacılar üyelerini doğru dürüst temsil etmezlerse işçilerin bu kez kendi örgütlülüklerini oluşturarak harekete geçmeleri büyük bir olasılık.

İşçiler emekli haklarını kısıtlayacak hiç bir öneriyi kabul etmemek konusunda oldukça kararlı.

Kazanmak, emeklilik haklarını korumak için yığınsal bir birlik gerekli. İngiliz işçiler "eğer Fransız işçilerin ve öğrencilerin kararlılığına sahip olursak kazanırız" diyorlar.

ETA silah bıraktı

İspanya'nın Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA kalıcı bir silah bırakma ilan etti.

ETA adına açıklamayı yapan ve açıklamalarını bir Bask radyosuna yollayan yüzü maskeli ETA temsilcileri silah bıraktıklarını ve bu kararlarının kalıcı olduğunu ilan etti.

ETA'nın uzun süredir devam eden silahlı mücadelesi bugüne kadar 800 insanın ölümüne neden olmuştu.

Özellikle 11 Mart 2004'te ki 191 insanın ölümüne neden olan tren bombalaması olayından sonra İspanya'da terör eylemlerine karşı giderek yükselen bir hava oluşmaktaydı.

Tren bombalaması ETA'nın eylemi olmamasına rağmen sonuçları ETA'nın silahlı mücadeleyi bırakma kararı almasına da

yardımcı oldu.

Geçen Mayıs ayında İspanya başbakanı Zapatero ETA silahlı mücadeleyi bıraktığı takdirde kendileri ile görüşmeye başlamaya hazır olduğunu ilan etmişti.

Zapatero bir yandan İspanya hapishanelerindeki mahkumların Bask bölgesindeki hapishanelere nakledilmesi konusundaki ETA talebine sıcak bakıyor hem de Bask bölgesinin daha geniş bir otonomiye sahip olmasının mümkün olduğunu kabul ettiğini açıklıyor.

İspanya'nın Zapatero hükümetinin görüşmelere hazır olduğunu ilan etmesi İspanya sağı tarafından gösterilerle lanetlenirken ETA öneriyi değerlendirdi.

Şimdi eli güçlenen açık ki İspanya sağı değil ETA ve Zapatero hükümeti.

Koreli aktivistlerle dayanışmaya

Kore, Irak'ı işgal eden askeri güçler içinde ABD ve İngiltere'den sonra üçüncü büyük gücü oluşturuyor.

Başbakan Roh Moo-hyun Irak'ın yanı sıra Afganistan'a da asker yolladı.

Şu anda 3 bin 200 Güney Kore askeri Irak'ın Kuzey Doğu eyaleti Erbil'de bulunuyor. Yapılan açıklamalara göre Irak'taki Güney Kore askerleri yanında daha aktif görevler almaya başlayacaklar.

Kore savaş karşıtı hareketi daha savaş başlamadan önce oluşmaya başladı ve Bush'un politikalarına en baştan

itibaren karşı çıkmaya başladı.

Son zamanlarda Güney Kore hükümeti savaş karşıtı hareketi bastırmaya çalışıyor.

Bu sene Ocak ayında 17 savaş karşıtı aktivist 2004 yılında katıldıkları savaş karşıtı gösteriler nedeni ile 700 ila 2.000 dolar arasında cezalara çarptırıldı.

Ocak ayı ortasında bu kez savaş karşıtı bir koalisyonun örgütçülerinden Jeong Yong-jun yasa dışı bir gösteriye önderlik ettiği iddiası ile göz altına alındı.

Aynı ayın sonunda 7 aktivist daha (Bak Seok-un, Jeong Dae-yeon, Kim

Gwang-il, Han Chung-mok, Kwon O-hyuk, Choi Geun-ho ve Kim Baegon)yasa dışı gösterilere önderlik etme iddiası ile göz altına alındılar.

Bütün bu insanlar aslında Güney Kore savaş karşıtı koalisyonunun önde gelen örgütçüleri. Aslında hükümet sadece hareketi baskı altına almak için bu aktivistleri göz altına almış durumda.

Koreli savaş karşıtı aktivistler 27 Mart günü mahkemeye çıkarılacaklar.

Kore savaş karşıtı hareketi Güney Kore hükümetinin bu haksız tutumunu protesto eden

bir gösteri düzenliyor.

Irak'a Asker Gönderimine Karşı Halk Eylemi Koalisyonu (IAGKHEK) 351 örgütün bir araya gelmesinden oluşuyor. Bu örgütler arasında Kore Sendikalar Birliği de dahil birçok sendika ve sosyal hareket ve Demokratik Emek Partisi ve dini örgütler de var.

IAGKHEK bütün dünyadaki savaş karşıtı örgütlenmelerin ve aktivistlerin desteğini bekliyor.

Mesajlarınızı 25 Mart'a kadar antipabyeong@empal.com adresine yollayabilirsiniz.

Kıbrıs'ta işgale karşı ortak eylem

"Irak İşgaline Karşı Küresel Eylem" için Lefkoşa'da da 18 Mart 2006'da eylem düzenlendi. Savaşa Hayır Koalisyonu'nun, altında İşçi Demokrasi (Workers Democracy), FEEO, KISA, YrN, Kıbrıs Indymedia, Baraka Kültür Merkezi ve YKP Gençlik'in imzasının olduğu çağrısı ile yapılan eylemin yanında birkaç gün önce apar topar eylem çağrısı yapan AKEL de aynı yerde eylem yaptı.

AKEL üyeleri kurdukları kürsüden çeşitli konuşmalar yaparken, Savaşa Hayır Koalisyonu da kendi pankartları ile alanda durarak özellikle iki tarafta yönetimde olup ABD ile ittifak halinde askeri alanda Ortadoğu'ya da yönelik çalışmalar yapan AKEL ve CTP'yi de eleştiren bildiriler dağıttılar.

Eylem sırasında Irak işgali kınanırken aynı zamanda ABD'nin Suriye ve İran'a karşı saldırgan poli-

tikalarını eleştiren ve Filistin halkı ile dayanışmayı ortaya koyan sloganlar da atıldı.

Eyleme Kıbrıslılar ile birlikte Kıbrıs'ta yaşayan ve çalışan Filistinli, Suriyeli, Iraklı ve başka ülkelerden emekçiler de katıldı.

ABD elçiliğine yürüyen eylemciler burada Rumca, Türkçe ve Arapça Irak işgalini, ABD'nin Ortadoğu Siyasetini eleştiren ve Filistin Halkının mücadelesini destekleyen açıklamalar yaptılar.

Savaşa Hayır Koalisyonu'nun üç dilde dağıtılan bildirisinde ABD, İngiltere ve İsrail eleştirilerek "Onları Durdurmalıyız!" denildi. Bildiride şu talepler sıralandı: "Tüm işgal kuvvetleri hemen ve koşulsuz olarak Irak'tan çekilmeli. Tüm nükleer silahlar ve kitle imha silahları tasfiye edilmeli. Kıbrıs'taki İngiliz üsleri tasfiye edilmeli."

Toplumsal sorunlardan kaynaklanan bir hareket

Marksist yazar ve LCR üyesi Daniel Bensaïd Fransa'daki gelişmeleri yorumluyor

Fransa'da 1968 Mayıs'ı ile bugünkü gelişmeler arasındaki benzerlikler ve farklılıklar nelerdir sizce?

Farklılıklar benzerliklerden çok daha fazla. Gerçekte, 1968'de öğrenci hareketi 10 Mayıs'taki "barikatlar gecesi"ne kadar önemli ama azınlık olan bir hareketti. Hareket, ancak Sorbonne üniversitesi'nin işgalinden ve işçilerin genel grevinin başlamasından sonra genişledi. Bir diğer fark da, hareketin amaçlarıyla ilgili. 1968'de, olaylar Vietnam savaşına karşı bir gösteriyle patlak verdi. Ana temalar çok enternasyonalistti: Vietnam halkıyla ve Alman ve Polonyalı öğrencilerle dayanışma. Ayrıca, öğrenci yurtlarıyla ilgili sorunlar vardı. Şimdiki hareket ise, doğrudan toplumsal bir konudan kaynaklanıyor: işyerlerinde yapılması amaçlanan değişiklikler ve emeğin genel olarak esnekleştirilmesi. Bunlar öğrenci gençlikle işçilerin ortak sorunları. İki kesimin çıkarları arasındaki doğru bağlantı (sadece dayanışma anlamında değil) çok açık.

Bir farklılık da, genel durumla ve özellikle de işsizlikle ilgili. 1968'de, ekonominin hızla büyüdüğü bir ortamda, işsizlik çok düşüktü ve öğrencilerin gelecek kaygısı yoktu. Bugün, 6 milyon kişi ya işsiz ya da geçici işlerde çalışıyor.

Hem 1968'de, hem 1986'da, öğrenci hareketinin ardından grevler geldi. Şimdiki hareketle işçi hareketi arasındaki ilişki ne?

İlişki olması doğal. İşçi hareketi, 1968'e kıyasla, öğrenci hareketine daha az kapalı, daha az düşmanca bakıyor. O zamanki düşmanlık özellikle Komünist Partisi'nden ve CGT sendikasıyla kaynaklanıyordu. Şimdi ilişki daha rahat, çünkü bir yandan bürokratik mekanizmaların her şeyi kontrol etme yeteneği zayıfladı; öte yandan, lise ve üniversite eğitiminin yaygınlaşması sonucunda, artık öğrencileri orta sınıf diye silip atmamak mümkün değil. Ama yine de sendika bürokrasisi olayları frenlemeye çalışıyor. Genel grev çağrısını hemen yapmadılar örneğin.

Öğrenci hareketinin içinde siyasi örgütler çok yaygın değil gibi görünü-

yor. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Öğrenciler arasında siyasi örgütler zayıf. En görünür olan güçler, UNEF öğrenci birliğini kontrol eden ve Sosyalist Parti milletvekili Henri Emmanuelli ile ilişkili olan bir akım, Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR) ve gevşek bir anarşist grup. Komünist Partisi hareketi destekliyor, fakat öğrenciler arasında çok zayıf. Sosyalist Parti'nin çoğunluğu, 2007'de başkanlık seçimleri olacağı için, hükümetin yaşadığı sorunlardan yararlanmak istiyor. Ama aynı zamanda, hareketin fazla güçlenmesinden de korkuyor; çok güçlenirse hem Parti'nin içindeki çelişkileri derinleştireceğinden, hem de radikal, neoliberalizm karşıtı sola güç katacağından korkuyor. Önde gelen siyasiler arasında hem genç olan hem hareketin bilip sevdiği kişi LCR üyesi Olivier Besancenot (Başkanlık seçimlerinde LCR'in aday gösterdiği posta işçisi).

Yeni yasalara karşı hareketin bir zafer kazanması hükümetin neoliberal politikaları uygulamasını zorlaştıracak. Solun neoliberalizme karşı birleşik bir mücadele yürütmesini de kolaylaştıracak mı?

Zafer henüz kazanılmış değil. Önümüzdeki günlerde çok şey olabilir. Zafer kazanılırsa, neoliberalizmin uygulamalarına karşı sokağın uzun yıllardır kazandığı ilk zafer olacak. Ama böylesi bir zafer, kendi başına, güçler dengesini değiştirmeye yetmeyecektir. Her şeyden önce, toplumsal harekete inandırıcı bir siyasi ifade vermeye yetmeyecektir. Muhtemelen, Sosyalist Parti değişim umutlarını kendine doğru kanaliz edecek ve kötülerin iyisi olarak ön plana çıkacaktır. Oysa, Parti'nin önde gelen adaylarından biri olan Ségolène Royale, daha şimdiden Tony Blair'e övgüler yağıyor. Büyük olasılıkla, İtalya'dakine benzer bir senaryo ortaya çıkacak (İtalya'da solun bazı kesimleri Romano Prodi başkanlığında geleneksel sosyal demokratlarla bir seçim ittifakı oluşturdu). Dolayısıyla, gerçek bir antikapitalist alternatifin yaratılması hâlâ önümüzde duran temel sorun.

Jim Wolfries'in Daniel Bensaïd ile yaptığı bu söyleşi 25 Mart 2006 tarihli Socialist Worker gazetesinden kısaltılarak tercüme edilmiştir.

İŞÇİLERE VE ÖĞRENCİLERE

68 FRANSAS'IN

Fransa solu için yeni olanaklar

Fransa'da yenilberalizm son defa 1995'de yenilgiye uğratılmıştı. Dönemin sağcı hükümeti kamu hizmetlerinde büyük kesintiler içeren bir programı uygulamaya koymaya çalıştı ve işçiler direndi.

İki yıl sonra sağcı Alain Juppé hükümeti düştü. Yerine geçen Sosyalist Parti hükümeti 35 saatlik iş haftasını yürürlüğe sokmak zorunda kaldı.

O günden bugüne Fransa'da egemen sınıf reform ve modernleştirme palavraları ile yenilberal politikalarını uygulamak için sayısız girişimde bulundu.

Önce Sosyalist Parti hükümeti hızla sağa kaydı ve düştü. Yerine geçen sağcı hükümet emekli haklarına saldırmaya çalıştı ama o da direnişle karşılaştı.

Ardından AB Anayasası oylaması geldi. "Hayır Komiteleri"nin örgütlediği hayır oyu referandumu kazandı. Hayır Komiteleri Sosyalist parti'nin bir kanadını, Fransız Komünist Partisi'ni, ATTAC adlı kampanyayı ve Fransanın devrimci marksist örgütlenmesi LCR'ı içeriyordu.

Şimdi içinde yaşadığımız mücadele dalgasından yeni bir birleşik sol örgütlenme doğabilir.

Öğrencilerin olağanüstü büyük enerjisi ve direniş ruhu, giderek daha çok sayıda işçinin mücadeleye katılması, solda geniş ve güçlü bir birlik için daha fazla olanağı oluşturuyor.

Şimdi bütün Fransa'da, her yerde, her okulda, her işyerinde, her barda ve kahvede herkes sağcı hükümetin çıkarmaya çalıştığı yasayı ve ona karşı yaşanan direniş konusunu konuşuyor.

İşçi sınıfına saldırı

Villepin hükümeti bütün emek yasalarını yenilemek ve hepsini işverenlerin lehine yapmak istiyor. Bu arada kısaca CPE denen yasayı da çıkarmaya

çalışıyor.

CPE işverenlerin 26 yaş altındaki işçileri hiçbir uyarı yapmadan istediği gibi ve istediği an işten çıkarmasını sağlayacak.

Başbakan bu yeni uygulama ile işverenlerin daha

ER SAĞCI HÜKÜMETİ GERİLETİYOR

YA GERİ GELİYOR

çok sayıda işsiz gence iş vereceğini iddia ediyor ve Fransa'da 26 yaş altındaki-ler arasında işsizliğin % 23 olduğunu anlatıyor.

Bu adımla da geçen Kasım'da ayaklanan Banlieue'lerde oturan gençleri yanına kazanacağını sanıyordu.

Ama yanıldı. İşçiler saldırıyı bir bütünün parçası olarak gördüler ve üniversite öğrencileri de aynı tutumu benimsedi. Ardından liseliler ve onların da ardından banlieue'nün gençleri mücadeleye katılınca Villepin'in hesapları bütünyle alt üst oldu.

Villepin hükümeti sıkıştı

Şimdi Fransa egemen sınıfının bir kanadı bile Villepin'in yanlış yapmakta olduğunu tartışıyor.

Villepin artık sadece kaba kuvvet kullanarak hareketi beriletme amacına sahip. Bunu ise sağ kanattaki başlıca rakibi İçişleri Bakanı Sarkozy aracılığı ile gerçekleştirmeye çalışıyor.

Fransa sokaklarında yaşanan şiddetli çatışmalar polisin bütün hunharlığına rağmen bitmiyor. Tam tersine yayılıyor, çoğalıyor.

Bu seferki hareket Kasım 2005'deki hareketten farklı. Bu kez örgütlü işçi sınıfı ve örgütlü üniversite ve lise öğrencileri de hareketin içinde ve hareket yayınsal. Her sokağa çıktığında yüzbinler ve milyonlar harekete geçmiş oluyor.

Milyonları bir kaç bin polisin gücü dağıtamaz. Sağcı hükümet bu gerçeği öğrenecek.

İşçi ve öğrenciler elele

Bu kez sokakta polis vahşetine karşı çıkan gençler yalnız değil. Öğrenciler ve işçiler

Öğrenci örgütlenmesi

Okulların işgali küçük militan gruplar tarafından gerçekleştirilmiyor. Tam tersine büyük yığınlar eylemleri gerçekleştiriyor.

Her üniversitede hemen her gün "genel toplantı" yapılıyor. Genel toplantılara bazan yüzlerce, bazan binlerce öğrenci katılıyor. Bütün eylemler bu toplantılarda tartışılarak kararlaştırılıyor.

Genel Toplantılar aynı zamanda çeşitli işler için komiteler kuruyor ve bu komitelerin çalışmalarını koordine ediyor. Ulusal Öğrenci Komitesi'ne delegeler seçiliyor.

Ulusal Öğrenci Komitesi her hafta toplanıyor. Ulusal çaptaki eylemleri tartışıyor ve kararlaştırıyor. Öğrencilerin iki büyük sorunu var. Bir daha çok liseli öğrencinin harekete katılmasını sağlamak ama daha da önemlisi sendikaların genel grev kararı alması. Salı günkü genel grev kararı bu nedenle çok önemli. Öğrenciler süresiz bir genel grev istiyordu ama bu da bir adım.

Şimdi onlar için sorun öğrencileri sokakta tutarken işçilerin de sokağa çıkmasını ve genel grevi gerçekten başlatmasını sağlamak olacak.

yanyana.

Geçen Perşembe günkü Paris gösterisinde sendikali işçiler yürüyüş kolunun önünde kolkola girerek polise karşı bir güvenlik kordonu oluşturdu. Ama her taraf çevik kuvvet polisi ile doluydu. Bunun üzerine binlerce öğrenci polisin çevresinde birikerek polisi etkisiz hale getirdi.

Yürüyüşün sona erdiği noktada polis gene de saldırma fırsatı buldu. İşçilere gaz sıkıldı. Coplar indi kalktı. Hükümet serserilerin olaylara neden olduğunu iddia ediyor ama haberleri en hükümet yanlısı bir biçimde veren haberleri bile izleyenler çıplak gerçeği çok kolayca görüyorlar.

Censier Üniversite'nden Marie Périn "eğer öğrenciler işçilere banlieuelere ulaştığımız gibi işçilere de ulaşmayı başarırlarsa, işçileri daha geniş bir biçimde harekete geçirebilirsek o vakit sadece bu yasayı

değil hükümetin yeni liberal projesini altüst edebiliriz" diyor.

Genel grev

28 Mart Salı günü Fransa'da genel grev, İngiltere'de de 1.5 milyon işçinin katılacağı bir grev var.

Sendikalar öğrencilerin istediği gibi süresiz, kazanana kadar bir genel grev ilan etmediler. Genel grev şimdilik bir günlük. Ama çok şey bu genel greve bağlı. Grevin başarısı geleceğin şekillenmesini sağlayacak.

Her şey sokaktaki mücadeleye, onun topluma güven vermeye devam etmesine ve yığınsallaşmasına bağlı. Öğrenciler şimdiye kadar başarılıydı. Bundan sonra da başarılı olmaya devam edebilirler.

Bu sayfa Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın üyesi olup LCR içinde faaliyet sürdüren işçi ve öğrenciler tarafından hazırlandı.

"Bu artık sadece gençler için çıkarılan bir yasa ya karşı mücadele değil"

İşçiler ve öğrenciler kısaca CPE denen yasaya karşı mücadelenin artık boyutlarının değiştiğine inanıyorlar. **Solidaires** sendikasının genel sekreteri **Pierre Khalfa** "Eğer hükümeti CPE'yi geri çekmeye zorlayabilirsek bu çok önemli bir zafer olacak" diyor ve ekliyor, "Hükümet CPE'yi merkezi bir sorun haline getirdi. Onu geri çekmek zorunda kalırsa bu yeni liberal politikalara karşı büyük bir zafer olur. Son zamanlarda böyle büyük bir zafer kazanmadık.

"Yaşadığımız hükümetin topluma yeniliberal bakışı ile sosyal hareketin bütünü arasındaki bir çatışmadır."

Küçük daha mı güzel?

F. ALOĞLU

Her eylemin ardından aynı şeyleri yaşıyor, aynı soruları soruyoruz. Neden katılım azdı? Bütün aktivistler bu soruyu soruyor. Geleneksel sol ise başka bir havada yaşıyor. Onlar "neden azdık" diye sorgulamak yerine "biz şu kadar yüz kişiydik, siz şu kadar yüz kişiydiniz" diye birbiriyle uğraşıyor.

18 Mart'ın arkasından da aynı şeyleri yaşıyoruz. Aktivistler gelecek sefere katılımı arttırmak için neler yapmalıyız sorunu tartışırken sol yarış içinde. Yarış kime karşı ve ne için o belli değil.

Her sol örgüt, her sol internet sitesi kendi katılımının en çok olduğunu anlatmaya çalışıyor. Oysa hiçbirinin gösterileri bir kaç yüzü aşmış değil. BAK gösterileri, BAK kortejleri en büyük ama sonuç olarak onlar da çok küçük.

18 Mart'ta Londra'da 50 bin kişi yürüdü. İstanbul'da Türk-İş 2 bin kişi yürürken Fransa'da 2 milyon insan sokağa çıktı. 1 Mart 2003 'de Ankara'da 50 ila 100 bin arasında insan yürürken dünyanın 4 kentinde milyondan fazla insan ve yüze yakın kentinde ise 100 binin üstünde insan yürüdü. Bunlardan bazıları nüfusu oldukça küçük ülkelerin kentleri.

Öyleyse sorun ne? Öncelikle gelinen bu noktanın bir geçmişi olduğunu bilmek gerekir. Her şey bir anda böyle olmadı. 1973-77 arasında Türkiye'de de milyonluk gösteriler oluyordu. Ortanın solunun, sosyal demokrasinin güçlü olduğu yıllarda İstanbul'da üst üste defalarca milyonluk, 500 binlik gösteriler oldu. Kemal Türkler öldüğünde neredeyse İstanbul'da genel grev oldu diyebiliriz. "DGM'yi ezdik, sıra MESS'de" diyebiliyorduk.

O kadar geriye gitmeye gerek yok. Son büyük genel greve, 1 Aralık genel grevine katılım 1 milyondur. İstanbul'da yüz binler sokaktaydı.

Ama giderek bu kitle gücü sokaklardan çekildi ve sonunda solun bindirilmiş kıtaları birbirleriyle başa kaldılar. Sendikalar artık üyelerini harekete geçiremez hale geldiler.

Bütün gösterilere üye sayıları bir kaç yüzü, ya da bir kaç bini aşma-

yan kızıl bayraklı, yumrukları havada slogan atan sol hakim oldu.

KESK yürüyüşünde de, savaş karşıtı yürüyüşte de aynı yüzler, aynı bindirilmiş kıtalar gösteri yapıyor.

Bir süre önce yapılan İklim Değişikliği yürüyüşüne gelen bu bindirilmiş kıta göstericileri "Faşizme ölüm, halka özgürlük" diye slogan atıyordu. Faşizm ile atmosferin hızla ısınması, büyük kasırgalar ve sel felaketleri arasında ilişki kurmak ise kabul edilmeli ki epeyce zor.

Son gerçekten büyük kitle eylemlerini sendikalar düzenlemişti. Emek Platformu büyük yığınsal eylemlerin garantisiydi. KESK ile birlikte Türk-İş ve DİSK diğer kitle örgütleri ile birlikte harekete geçince büyük yığınlar eyleme güven duyuyorlar ve örgütleri aracılığı ile eyleme katılıyorlar.

Elbette Türk-İş'i bir eyleme katmak kolay değil. Çünkü Türk-İş kitesini bir eyleme katmak kolay değil. Sadece eylem yapmak, protesto etmek için harekete geçmeyen bir kitle bu. Sadece bir talep için ve o talebi kazanmak için harekete geçiyor.

Ne var ki geleneksel (buna artık eskimiş de demek mümkün) Türk solu Emek Platformu'ndan hiçbir zaman memnun olmadı ve sonunda Emek Platformu tamamen bir isme dönüşürken yerine "dörtlü" denen bir kavram geçti: KESK, DİSK, TMMOB ve Tabipler Odası.

Açık ki 4'lünün etkisi ile Türk-İş'i

de içeren Emek Platformu'nun etkisi bir ve aynı olamazdı. Nitekim sendikaların kitle eylemlerinin katılımı da giderek geriledi. Şimdi KESK'in eylemleri de tipik sol eylemlere dönüştü.

Bütün bu gelişmelerde önemli, belirleyici bir iki fikir yatıyor. Bunların başında solun nihai talebini günlük bir talep gibi kullanması ve bu arada hemen hemen hiç bir günlük talebi öne çıkarmaması geliyor.

Nihai talep çok çeşitli biçimlerde ifade olabiliyor. Kimi zaman "tek yol devrim", kimi zaman "devrim ve sosyalizm", kimi zaman "işçiler partiye, parti iktidara" vs gibi.

Oysa milyonların bu tür sloganlara en ufak bir ilgisi yok ve hatta uzak durmayı tercih ediyor.

Böylesi sloganların tercih edilmesinin nedeni ise hareketin örgütlenmesinin değil örgütün örgütlenmesinin öncelikle düşünülmesi. Çok zaman ise sadece ve sadece örgütün örgütlenmesi düşünülüyor. Slogan örgüt militanının ruh halini yansıtıyor. Onu ama sadece onu ifade ediyor ve diğer sola karşı atılıyor. Büyük yığınlar için tabii gene bu anlamsız bir tutum.

Diğer taraftan örgütlerin eyleme gelişi, yürüyüş, slogan atış biçimleri de bütünüyle kendilerine dönük. Yani asıl sorun kendilerini ifade etmek, kendilerini örgütlemek.

Örgüt bayrakları, ses araçları, devasa, gökdelen büyüklüğünde

pankartlar, bazen 5'li bazen 3'lü sıralar, yumruklar havada atılan sloganlar. Sert ve kızgın ifadeler.

Oysa büyük yığınlar için o sayısız bayrağın anlamı yok. Onlar ÖDP, EMEP, TKP, DSİP nedir bilmiyor. O, çoğu kızıl bayrağın onlar için anlamı yok. Sıraya girmiş yürüyenler ise onlara olsa olsa orduyu ya da en iyimser düşünceyle izci takımı hatırlatıyor. Türk-İş mitinglerinde, kortejlerinde sıra hiçbir zaman yoktur.

Büyük yığınların nasıl gösterilere katıldığını görmek için bugünlerde Fransa'da gerçekleşen gösterilere bakmak gerekir. Örgüt bayrağı görülüyor mu? Oysa mesela Fransız Komünist Partisi Türk solunun toplamından 100 defa daha büyük bir örgüt. Troçkist LCR yüzde 10 oy alan bir örgüt. Bu örgütlerin bayrakları görülüyor çünkü katılım 1.5 milyon ve bu örgütlerin militanları kendi bayraklarını dalgalandırmaktan daha ciddi işlere sahipler.

Fransız gösterilerinde sıralı yürümek yok. Kimsenin aklına bile gelmiyor sıra yapmak. Pankartlarda yapılmış pankartlar da yok. Hepsi elde yapılmış pankartlar. Her şey taban inisiyatiflerince geliştirilmiş.

Ama asıl büyük fark somut talepler olup olmaması.

Son 10 yılın en büyük kitle eylemlerini Türkiye'de KESK gerçekleştirdi. KESK sayısız kere Ankara'ya gitti. Çok zaman neden gittiğimizi

kimse bilmiyordu. Zam zamanı geliyordu ve baskı yapma amacıyla Ankara'ya taşınıyorduk. Ama somut talep olmadan. O kadar ki somut talep ileri sürmek neredeyse ayıp hale gelmişti.

Bunun sonucunda KESK eylemleri giderek küçüldü. Sonunda hükümet grevsiz toplu sözleşmesiz sendika yasasını çıkarırken KESK'in harekete geçirebileceği gücü kalmamıştı.

Öğrenci eylemleri ise daima ya takvim üzerinden gerçekleşir ya da büyük bir sekterliğin ürünüdür. 16 Mart, YÖK eylemleri gelenekseldir. Artık tamamen kimi grupların 50'şer, 100'er kişilik güçlerinin birbirlerine gösteri alanına dönüştü.

Oysa Fransa'ya bakın. 1.5 milyon öğrenci, işçi birlikte yürüyor. Orada tek sorun hükümeti yenmek. Bütün gücüyle hareket bunun için asılıyor. Mücadele ediyor. "Direne direne kazanacağız" demiyor, direnerek kazanmaya çalışıyor ve orada direniş anlayışı "Stalingrad" türü bir direniş değil. Az sayıda göstericinin polis panzerleri önündeki direniş hiç değil. Daha büyük yığınların eyleme katılımını sağlayarak, toplumun en büyük kesimlerini hükümetin karşısına çıkararak direniyorlar. Orada kazanma şansı var. Bunun için "68 ruhu canlanıyor" diyoruz.

Peki, biz ne yapacağız. Yukarıda anlatılan Türk solu geleneğinden farklı eylem yapan tek bir girişim var: Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu. Çünkü BAK, hareketi inşa etmek için seferber olmuş durumda. Çok başarılı değil. Çünkü çevresi solla çevrili. Sol onu da etkiliyor. Gösterilerin genel niteliği BAK'ın farklı tarzını gölgeyor.

BAK kortejlerinde sıra yok, asık surat yok, kızıl parti bayrakları yok, herkesin katılımına açık bir kortej var. Bu nedenle BAK kortejleri 500 kişi başlayıp binlerce kişi ile bitiyor. Soyut talepler yok, mümkün olduğunca somut talepler var. "Gelme Bush", "İncirlik kapatılsın", "Bu savaşı durdurabiliriz".

Bugün görev hareketi örgütlemektir. BAK ve ona benzer örgütleri (3 Aralık Küresel Eylem'ini de düzenleyen Küresel Eylem Grubu gibi) inşa etmek, geliştirmek, güçlendirmek ve hayatın her alanında bu örneklerle uygun yeni kampanyalar örgütlemek gerekir.

ABD'nin yeni Ulusal Strateji Belgesi:

Hem saldırganlık hem çöküş belgesi

Şenol KARAKAŞ

ABD'nin yeni Ulusal Savunma Stratejisi (USS) açıklandı. Yeni USS eskisinden bazı farklara sahip ama bir önceki ABD stratejik yaklaşımının en barbar yanlarını da benimsemeye devam ediyor.

Tek başına gövde gösterisi

Neoconlar'ın "Yeni Amerikan Yüzyılı" projesinin yürütülmesinde arayıp da bulmayacakları bir tip olan Bush, bu projenin hayata geçmesi için gerekli olan emperyal kibirin tipik bir örneği. İşgalin üçüncü yılında Irak tam bir kan gölüne dönmüşken, gelişmelerden umutlu olduğunu söyledi.

Bush ve ekibi, önceki ABD yönetimlerinden elleri daha kanlı oldukları için ayrılmıyorlar. Kan dökme konusunda ABD yönetimleri arasında büyük farklar bulunmayabilir. 20. yüzyıl ABD'nin emperyalist saldırganlığının tarihi olarak da okunabilir. Bush ve ekibi, bu açıdan geleneksel ABD dış politikasının devamcısı durumundalar.

Bush'un baba Bush da dahil, kendisinden önceki ABD yöneticilerinden köklü bir farklılığı var.

Bu farklılık, 1950'lerden itibaren şekillenen devletlerarası diplomatik, siyasi ve askeri ilişkilerin kurumsal yapılarını, Birleşmiş Milletler ve NATO gibi kurumları, neoconların çok fazla önememesinde açığa çıkıyor. Irak işgalinden önce, Bush ve Colin Powell gibi isimler, işgale onay vermeyen bir BM'nin işe yaramaz bir kurum olacağını ilan etmişler ve ne BM'ye ne de NATO'ya aldırışlardı.

Condelliza Rice, "uluslar arası toplum" fikrinin, "hayali" bir fikir olduğunu ve önemli olanın ABD'nin somut çıkarlarını ne ölçüde savundukları olacağını net bir biçimde açıklamıştı.

Irak işgalinden önce Bush öncülüğünde ilen edilen ABD USS'si, ABD merkezli bir dünya, önleyici vuruş doktrini, askeri güce dayalı bir politik egemenlik, başına buyrukluğa gibi bir dizi temel noktayı kapsıyordu.

Irak: hegemonya için alınan yol

1997'de neoconlar tarafından yayınlanan tezler, Bush tarafından 11 Eylül saldırılarından sonra hayata geçirildi. Irak'a bu yüzden saldırıldı. Irak'a ne sadece petrol ve enerji için ne de güç gösterisi için müdahale edildi. Irak'a saldırı, ABD emperyalizminin yeni muhafazakar liderliğinin ABD hegemonyası için kilit önemde gördüğü bir ilk adımdı.

Irak savaşı, sadece ABD ile Irak arasında yaşanmadı, dev kapitalist ülkeler arasında ABD ile birlikte olmak ya da olmamak türünden önemli bir ayrım yaşandı ama Bush bu bölünmeye hiç aldırmadan, her türden eleştiriyi göz ardı ederek yine de Irak'a saldırı.

11 Eylül'den hemen sonra Afganistan'a saldırarak, Rusya'nın çeperindeki beş ülkede askeri üslerle sahip oldu. Irak işgaliyle birlikte ise her biri

onbinlerce askeri barındıracak dört devasa askeri üsse sahip oldu.

NATO'nun kuruluş yıldönümünü Yugoslavya'yı bombalayarak kutlayan ABD, bombardımanın hemen ardından askerlerini Balkanlar'a yerleştirerek Rusya ve Çin'e yakından bakma fırsatı kazanmış oldu.

Afganistan ve Irak işgalleri, bu sefer onbinlerce ABD askerinin bu bölgede konumlanmasına yardımcı oldu.

Önleyici savaş: Kim neyi önlüyor?

Bush'un Ulusal Savunma Stratejisi'nin en önemli başlığını, "Önleyici savaş doktrini" oluşturuyor. 11 Eylül bu doktrin için müthiş bir fırsat sundu. Bu doktrin, kabaca, "ilerde beni dövme ihtimaline karşı seni şimdi dövmem gerek" biçiminde özetlenebilir.

Bu doktrin, ABD'ye istediği ülkeye saldırma özgürlüğünü veriyor. Saddam Hüseyin bir despot; öyleyse ABD'ye ileride

saldırabilir. Önce ABD saldırırsa bu tehlike bertaraf edilmiş olur.

Irak, nükleer araştırmalar yapıyor. On sene sonra nükleer silah üretip ABD'yi vurabilir. Öyleyse önce ABD vurmalıdır.

ABD'nin yeni USS'sinde de yer alan "Önleyici savaş doktrini"nin her hangi bir saldırıyı önleme gücü olmadığı gibi, tersine, sadece ve sadece ABD saldırganlığını meşrulaştırmaya yarıyor. Bu doktrin, yine emperyal kibirin kabadayı mantığını net ifade eder.

Irak'ın ABD'yi vurmaya ne gücü ne de niyeti vardı. Bush, önlenmesine gerek olmayan, çünkü zaten var olmayan bir tehdidi önlemek için Irak'a saldırı.

Bu doktrini, yeni USS'nin kapsadığı bir başka tehditle birlikte ele alınca, ABD'nin nasıl bir küresel tehdit olduğu daha iyi anlaşılıyor. Geçtiğimiz hafta ABD yetkililerince yapılan açıklamada, "Gerekirse, kendini savunma ilkesi altında - halen düşmanın saldırısının yeri ve

zamanı kesinlik kazanmamış olsa dahi - saldırılar meydana gelmeden önce güç kullanılması ihtimalini safdışı bırakmıyoruz" denildi.

Bu açık tehdit, daha büyük bir tehlikeyle birlikte ifade edildi. ABD savaş merkezi, nükleer silahların güçlendirilmesinden ve nükleer ve konvansiyonel taarruz amaçlı vuruş sistemlerinin geliştirilmesinden söz ediyor.

Hiç kimse, Bush'un Irak ya da İran'la uğraştığını düşünmüyor. ABD küresel hegemonya için küresel ölçekte meydan okuyor.

Küresel haydutluk reçetesi

ABD'nin yeni USS'si, küresel savaş karşıtı hareketin en baştan beri dikkat çektiği bir konuda ne kadar haklı olduğunu kanıtı gibi. 2006 USS'si, şer eksenini, ABD'nin tehdit olarak gördüğü ülkeleri bir bir sayıyor. Buna göre, Kuzey Kore, İran, Suriye, Küba, Belarus, Birmanya ve Zimbabve ABD açısından yedi despot ülke. Bu ülkelerin ABD türü bir demokrasiye geçmeleri

için, Bush ve ekibi her türden müdahaleyi yapmaya kararlılar. Özellikle İran, Bush tarafından despot olarak adlandırılan bu ülkelerin başında geliyor.

Buraya kadar, yeni strateji zaten bildiğimiz tehditleri içeriyor. Kuzey Kore yıllardır tehdit ediliyor. Şimdi, nükleer silahtan arındırılması için masaya oturmaya zorlanacağı söyleniyor.

İran, halkına demokrasi vermediği ve nükleer tesis yönünde adım attığı için tehdit ediliyor. Yeni USS'de ABD'nin vurucu gücünü kullanacağını ve nükleer silahlanmada hamle yapacağını açıklaması basit bir cümle olarak geçerken, ellerinde nükleer silah olmayan ülkelerin şer eksenine alınması, emperyal kibir ve ikiyüzlülüğün yanı sıra, Bush ve ekibinin gerçek niyetini de gösteriyor.

ABD, ilk kez açık açık, Çin'i ve Rusya'yı da düzeltmekten söz ediyor. Küresel savaş karşıtı hareketin en başından beri dikkat çektiği, sorunun sadece Irak ve İran gibi ülkelerle sınırlı olmadığı, ABD'nin daha genel bir hegemonya sorunu için savaştığı yönündeki görüşler, yeni USS ile doğrulanmış oldu.

Bush, "önleyici savaş doktrini"ni, küresel gücünün önünde tehdit olarak gördüğü daha büyük güçleri hizaya sokmak için geliştiriyor. Üstelik cüretkâr açıklamaları, durmaya niyeti olmadığını da gösteriyor.

Strateji belgesinde, "Kitle imha silahlarıyla düzenlenecek bir saldırının sonuçlarının son derece yıkıcı olması ihtimali varken, oturup büyük tehlikelerin gerçekleşmesini beklemeye göze alamayız" deniyor. Bu açıklamayı, Rusya ve Çin demokratik özgürlüklerin yeterli olmadığı gerekçesiyle eleştirilmesi, Venezüella

Cumhurbaşkanı Hugo Chavez bir 'demagog' olarak nitelenmesi ve bölgede istikrar bozmaya çalışmakla suçlanması ve Filistinli Hamas örgütüne İsrail'i tanınması, şiddetten vazgeçmesi ve silahlarını bırakması uyarısının yapılmasıyla birlikte düşününce, insanlığı çok daha büyük bir tehlikenin beklediği ortaya çıkıyor.

Yeni USS, Bush'un gözünün dönmüşlüğüne, ABD emperyalizminin durmaya niyeti olmadığını, tek derdinin Irak ve İran olmadığını ama Çin'den Venezüella'ya, Rusya'dan Zimbabve'ye kadar bütün bir dünyaya meydan okuduğunun tarihi bir dökümanı.

Şimdi, "Biz zaten demiştik" demeden, küresel savaş karşıtı hareketi örgütlemek, yaygınlaştırmak, Bush'un savaş makinesinin karşısına antiemperyalist kitlele mücadeleyle çıkmak çok daha acil bir görev.

Bush İran'ı vurarak başlayacak. Bunu yapmasını, başka bir deyişle, yeni stratejisini hayata geçirmesini engellemenin yolu, Bush'un Irak'ta yenilmesini sağlamak.

Bu yüzden artık "ABD Irak'tan defol, İran'a dokunma" sloganı etrafında binleri, onbinleri, milyonları harekete geçirmek çok önemli.

İşte Bushvari özgürlük

Geçen hafta, Bağdat'ta birkaç gün içinde 150 ceset bulundu. Cesetler yirmili-otuzlu gruplar halinde öldürülmüş bulunuyor. Cesetlerde işkence izleri var. Kafalarına sıkılmış tek kurşunla öldürülmüşler. Elleri ve gözleri bağlı. Bütün uzmanlar, bu öldürme yönteminin, 1960'larda CIA'nin geliştirdiği bir

teknik olduğunda hem fikirler. CIA, çeşitli ülkelerde gelişen gerilla mücadelelerini bastırmak için kontrgerilla adı verilen bir cinayet uzmanlığını geliştirdi. ABD'nin School of Americas (SOA) kurumunda eğitim gören kontrgerilla ekipleri, Latin Amerika'da ve Asya'da bir dizi ülkede büyük kıyımlara imza atıldılar. Bush'un Irak'a getirdiği en önemli yenilik, bu cinayet şebekesinin artık Irak'ta da masum insanları katletmeye başlaması.

Irak'ı mahvediyorlar, İran'a dokundurmamalı

- Başkentte hâlihazırda akşam 20.00'den sabah 06.00'ya dek sokağa çıkma yasağı uygulanıyor.
- 4 ABD tutuklama merkezinde 14 bin kadar Iraklı tutsak bulunuyor.
- Irak halkının sadece yarısından biraz fazlasının içme suyuna düzenli erişim imkânı var.
- Irak'ta yeniden yapılanma için fonlar yetersiz. Yeniden inşa çalışmaları için kullanılması beklenen kaynakların bir bölümü güvenlik konularına kaydırıldı. ABD fonlarında bu kaymanın ne oranda olduğuna dair tahminler, yüzde 10 ile 50 arasında değişiyor.
- Iraklıların hemen tamamı karne ile sağlanan gıda yardımlarından faydalanıyor. Birleşmiş

Milletler, Iraklıların yüzde 25'inin de beslenebilmek için tek kaynağının bu tayıncı olduğunu belirtiyor.

● Sağlık sistemi çöktü. 1990 yılından itibaren sağlığa dair göstergeler hızla kötüye gitti. Beş yaş altı çocuklarda ve yeni doğan bebeklerde ölüm oranı çok yüksek. Beş yaş altı çocukların dörtte biri yetersiz beslenmeden kaynaklanan sorunlarla karşı karşıya. Anneler arasında ölüm oranı bölgedeki en yüksek düzeylerde. - Eğitim sistemi çöktü. Dünya Bankası 2003 itibarıyla, 4 bin 500 yeni eğitim kurumu gerektiğini, 10 bininin de onarım istediğini bildirmişti. Bugün durum daha da kötü.

● ABD türü rüşvet. Bush, Irak2a eskisinden daha beter bir rüşvet sistemi de hediye etti. Sadece ABD'nin süper Irak valisi Paulo Bremer zamanında Irak'ı idare eden Geçici Koalisyon İdaresi (CPA) on milyonlarca doları iç etti. Irak'ın petrol gelirlerinden elde edilen 9 milyar dolar hala kayıp.

Tepkiyi kampanyalar örgütlüyor

Yüzlerce veya binlerce insanın birkaç saatliğine bir alanda toplanıp tepkileri ifade etmeleri kendi başına önemli bir iş ama bu yeterli değil. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu bu yüzden, 18 Mart öncesi çok önemli işler yaptı.

Küresel BAK 18 Mart eylemi öncesi İran'dan, Amerika'dan ve İngiltere'den gelen savaş karşıtlarının konuşmacı olarak katıldığı bir sempozyum ve çok sayıda yerel söyleşi düzenledi.

Barış Panayırı

Küresel BAK 18 Mart eylemi öncesi Kadıköy İskele Meydanı'nda 11-18 Mart tarihleri arasında Barış Panayırı adında bir etkinlik yaptı. Meydandaki çadırdaki yapılan Panayırda binlerce bildiri ve broşür dağıtıldı. Savaş, medya, çevre ve diğer konularda söyleşiler yapıldı. Tiyatro gösterileri ve müzik dinletileri yapıldı. Savaşa karşı tepkiyi ifade eden fotoğraf, resim, afiş vb. görsel araçlar sergilendi. Savaşın dehşetinin canlandırıldığı "korku tüneli" hazırlandı. "İncirlik üssü kapatılırsa yerine ne yapılırsın?" referandumu yapıldı. Panayırı ziyaret edenlerin katılacağı yüz boyama, pankart el ve parmak basarak pankart yapma, "barış hatırası" fotoğrafları çekme, Bush-Blair-Sharon maketlerini halkayla yakalama oyunu vb. eğlenceli etkinlikler yapıldı. Bir hafta boyunca panayırı binlerce kişi ziyaret etti.

"Umut İşgal Edilemez" ve "Barış Çadırı"

Ankara'daki BAK'lı öğrenciler Umut İşgal Edilemez adında bir kampanya düzenledi. Kampanyada üniversitelerde savaşın ve Irak işgalinin tartışıldığı söyleşiler ve başka çok sayıda etkinlik yapıldı. İzmir'de Konak Meydanı'nda açılan çadırda savaş karşıtı fotoğraf sergisi ve tanıtım standı açıldı. Trabzon'da bir panel yapıldı.

Tüm bunlar 18 Mart'ı sadece birkaç bin insanın sokağa çıktığı bir miting olmaktan çıkardı. Etkinliklerde onbinlerce kişiye ulaşarak Irak işgali, ABD'nin ve Bush'un saldırganlığı, dünyanın değişik yerlerindeki savaş karşıtı hareket anlatıldı. Savaş karşıtı hareketin sağlam ve güçlü bir şekilde ilerlemesi ve nihayetinde savaşı durdurabilmesi için gerçekten büyük önemi olan bir iş başarılmış oldu.

Dünya haykırdı

Irak'tan çık, İran'a dokunma

ABD önderliğindeki Irak işgalinin dördüncü yılına girerken, Bağdat ve Basra da dahil olmak üzere dünyanın 200 kentinde işgale ve Bush'un İran'a yönelik tehdidine karşı gösteriler oldu. Kanada'dan Avusturya'ya, İtalya'dan Kore'ye kadar onlarca ülkede savaş karşıtları sokaklara dökülerek 'Irak'ta İşgale Son, İran'a Dokunma' dedi. İngiltere'de 100 bin, Amerika'da, Washington, New York, San Francisco ve daha onlarca kentte yüz binlerce savaş karşıtı, Roma'da on binlerce kişi gösterilere katıldı.

Gösteri yapmaktan yorulmayın

İngiltere'de Savaşı Durdurun Koalisyonu tarafından düzenlenen gösteriye katılan, Mukteda El Sadr'ın Dışişleri Sözcüsü Şeyh Hassan Zagani, yaptığı konuşmada, "Bu adil olmayan savaşta yakınlarımız ve çocuklarımızı kaybeden İngiliz ailelerine taziyelerimi bildiriyorum. Irak halkı İngiliz halkına düşmanlık beslemiyor. Bu savaş her iki halka da zarar veriyor. Gösteri yapmaktan ve protesto etmekten yorulmayın. Biz insanlığın sesiyiz ve mücadele etmeye devam etmeliyiz" dedi.

Hareket küçülüyor mu?

Tek tek ülkelerde ve şehirlerde kaç kişi olursa olsun, 18-19 Mart'ta tüm dünyada milyonlarca insan işgale ve Bush'un İran'a yönelik tehditlerine karşı sokaklara çıktı. 19 Mart'ta, Bağdat ve Basra'da da Irak halkı işgale karşı gösteriler yaptı. Böylece, savaş başladığından beri ilk kez, 19 Mart'ta Irak halkı da tüm dünyadaki savaş karşıtları ile birlikte aynı anda işgale karşı sokaklara çıktı. 18 Mart'ta Hükümetin, gençlerin işten çıkarılmasını kolaylaştıran yeni yasasına karşı toplam 1 milyon kişinin gösteri yaptığı Fransa'da insanlar belki doğrudan işgale karşı sokaklara çıkmadılar, ama barış, gösterinin önde gelen taleplerinden bir tanesiydi. Çünkü tıpkı Latin Amerika'da olduğu gibi, insanlar, neo-liberal politikalar ile savaş arasındaki bağlantıyı, son dönemde göçmenlere yönelik ayrımcılığın artması ile savaş arasındaki bağlantıyı biliyorlar. Çünkü insanlar, üç yıldan beri Irak'ta devam eden işgalin sadece Irak'ı değil bütün dünyayı daha güvensiz ve istikrarsız bir hale getirdiğini biliyorlar. Dolayısıyla tüm dünyada, ne için gösteri yapılırsa yapılırsa, savaş, kaçınılmaz olarak, o gösterinin temel politik eksenlerinden bir tanesi oluyor.

İran'a dokunma

Dünyadaki gösterilerin ana sloganlarından bir tanesi de 'İran'a dokunma' idi. Aradan geçen üç yılda, Bush'un Irak konusunda söylediği yalanların tek tek ortaya çıkmasıyla, savaş karşıtları şimdi İran konusun-

daki yalanlara inanmadıklarını ve tıpkı Irak savaşına karşı çıktıkları gibi, İran'a yapılacak bir saldırıya da karşı çıkacaklarını 'İran'a Dokunma' sloganıyla gösterdiler.

Türkiye'de gösteriler

Irak işgalinin üçüncü

yıldönümünde dünyanın yüzlerce kentinde olduğu gibi Türkiye'de de savaş karşıtları sokaktaydı. Irak savaşının başlangıcından beri aralıksız kampanya yapan Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da miting ve gösteriler yaptı.

Biz bu savaşı durdurabiliriz

İstanbul'da Kadıköy İskele Meydanında Küresel BAK tarafından yapılan mitingde Yeşiller, Greenpeace, Mazlum Der, Barışrock, anarşistler ve çeşitli öğrenci grupları ile birlikte Özgürlük ve Dayanışma Partisi de katıldı. Mitingde sanatçı Orhan Aklaya ve Görkem Yeltan'ın yaptığı konuşmada ABD'nin işgalinin çeşitli yönleri anlatılarak dünyanın her yerindeki milyonlarca insanın bu savaşı onaylamadığı belirtildi. Savaş karşıtı güçlerin tüm dünyada ABD'nin önündeki en büyük engel olduğunun anlatılmasından sonra "Biz bu savaşı durdurabiliriz" sloganı hep birlikte atıldı. Daha sonra Grup Çamur bir konser verdi.

Yürüyüş ve miting boyunca Küresel BAK kortejindeki yüzlerce insan savaşa karşı öfkelerini çeşitli şekillerde ifade ettiler.

Ankara'da ve İzmir'de de savaş karşı olan yüzlerce genç Küresel BAK kortejlerinde kendilerini ifade ettiler.

DOMINGO 19 DE MARZO
MANIFESTACIÓN

Fin a la ocupación
En apoyo a la resistencia del pueblo iraquí
Retiro de los tropas españolas de Afganistán y Haití
Madrid 12:00 h, Atocha > Pl. de Santa Cruz

MANIFESTACIÓN
Sábado 18 de marzo '06
Plaza de la Paz, 12 horas
Convoca: Plataforma por la Paz de Tenerife

CON IRAQ
EN LA OCUACION

NO A GUERRA
LA OCUACION

STOP FOGHS KRIG!
DANSKE
TROPPER
HJEM
NU!

18 MARCH 3 AM AFTER
BOMBING PA IRAK

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΝΑΓΜΑ
ΣΥΝΑΓΜΑ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ
Ευρωπαϊκή
Πορεία Πρεσβεία ΗΠΑ
Καλούν:
ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΕΚΑ
Παλαιστινιακή Οργανώσις
Ένωση Μουσουλμάνων Ελλάδας
Παλαιστινιακή Κοινότητα

Συμμαχία ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

mezinarocani den
profi okupaci Iraku

ŽADNOU
KREV
ZA ROPU

18
biezen 2006

debata
14h gozine
opodrum
od 19:00 do
20:00h
osimni hark
a dastl rečnici

koncert 19h Mar 07
slovakia
slovakia

SİNEMA

Hip hop: Filistin intifada kültürünün bir parçası

Dave Randall

Filistinli müzisyenler hip hop müziğini kendilerini ifade etmek ve protesto için kullanıyorlar.

Filistin'in Batı Yakası'nın Ramallah kentinde sıcak bir akşam. Bu akşam gecenin sessizliği sadece minarenden gelen ezan sesiyle ya da bir yerlerden göğe yükselen İsrail silahlarının gürültüsü ile değil hip hop müziği ile bozuluyor.

Küçük bir apartmanın stüdyoya çevrilmiş küçük bir odasında 23 yaşındaki Basil Abbas bilgisayarın önünde oturmuş ezgilerini kaydetmeye çalışırken MC Boikutt'u ise Arapça ve İngilizce şarkı sözlerini kaydetmek için uğraşiyor.

Ramallah Yeraltı Kolektifi'nden olan bu Filistinli gençler 25 yıl önce New York'un unutulmuş yoksul mahallelerinde doğmuş olan hip hop'un tarihinde yeni bir bölüm yazıyorlar.

Filistinde hip hop tarihin ve folklorun hikayelerle yeni nesillere aktarıldığı geleneği değiştiren yeni bir protesto biçimi olarak öne çıkıyor.

Kudüs'ten MWR adlı hip hop grubundan Mahmud Şalaby hip hop'un siyah öncülerini kast ederek: "Bir silah yaptılar. Ve bu silahla haklarını alana kadar mücadele ettiler. Biz gidip sadece bir kaç taş fırlatmak istemiyoruz. Şarkılarımızı fırlatmak istiyoruz" diyor.

Ramallah Yeraltı grubunun son projesi

"Sınır yok" adlı bir albüm. Bir tarafta dört değişik Avrupalı yapımcı tarafından üretilen dört parça 4 Arap grup tarafından söyleniyor, diğer tarafta ise 4 Arap yapımcının hazırladığı ve 4 Avrupalı grup tarafından söylenen 4 parça var.

Diğer ülkelerdeki hip hopçular gibi Filistinli hip hopçular da kendi deneylerini ve mücadelelerini sert ve keskin politik bir içerikle anlatıyorlar.

Uluslararası üne sahip Filistinli gruplardan Dam'in son parçalarının ismi "Meen Erhabe?" (Gerçek terörist kim?)

Dam İsrail'in Arap kasabalarından ve Filistin hip hop'unun önemli merkezlerinden Lod'dan çıkmış.

Ne var ki Dam'ın Amerika'da ve İngiltere'de

konserlere çıkmış olması ve uluslararası olarak tanınmaya başlamaları çok olağanüstü. Filistinliler için dolaşım özgürlüğünün çok ciddi bir biçimde sınırlandırılmış olduğu koşullarda Dam'ın uluslararası dinleyiciler tarafından tanınmasının tek aracı internet.

Basil Abbas Ramallah Yeraltı Kolektifi'nin duyulmak açısından tek umudunun internet olduğunu söylüyor.

Geçenlerde İsrail ordusunun hapisane baskını yaptığı Eriha kentinde MMD Kayıt adlı bir girişim başlatan Rami'de aynı şeyi söylüyor.

Yerel bir dinleyici kazanmanın önündeki sorun da sürekli para sıkıntısı ve sahneye çıkma zorlukları. Eriha'nın tek salonu 2002 yılındaki bir İsrail askeri

operasyonunda yıkıldı. Ayrıca İsrail'in büyük yapımcıları Filistinlilere veya solcu İsraili sanatçılara albüm yapmıyor.

Bu biraz da Tel Aviv ve Nazareth'de ki hip hop konserlerinde İsraili ve Filistinli gençlerin birlikte coşmasından ve kaynaşmasından kaynaklanıyor.

Tabii müziğin işgale ve baskılara karşı ne kadar güçlü bir silah olabileceği bir soru işareti.

Bir çok silah gibi bir çatışmada her iki taraf da bu silahı kullanabilir. Örneğin Tel Aviv'in sağcı rapçısı Subliminal'ın da gösterdiği gibi.

Na var ki bu defa dünyanın önde gelen bütün medya kurumları Filistinlileri işin kurbanı oldukları durumlarda karikatürleştiriyor veya eli kanlı saldırganlar olarak gösteriyor.

Bu nedenle güçlü bir hip hop kültürünün dünyaya açılması emperyalizmin hesaplarını bozuyor.

Basil Abbas "Bizim için bir melodi ortaya çıkarmanın birçok nedeni var. Bunlardan birisi hip hop terimleri ile "temsil etmek" diyor ve ekliyor:

"Bizim ürettiklerimizin çoğu bizi, Filistinlileri temsil etmek için. Biz milliyetçi değiliz, hatta biz milliyetçiliğe karşıyız. Ama içinde olduğumuz durumdan dolayı Filistinlileri temsil etme ihtiyacı duyuyoruz. 'Hey, biz buradayız' demek istiyoruz."

Orhan Kemal müzesi

İstanbul Cihangir'deki Orhan Kemal Müzesi çok mütevazı olanaklarla açılmış bir müze. Sabancı'nın, Ezcacıbaşıların müzelerine benzemiyor.

Müzedeki Orhan Kemal'in çoğu Ara Güler tarafından çekilmiş 70 fotoğrafı, ailesiyle ilgili fotoğrafları, kitaplarının orijinal ilk baskıları, özel mektupları, hakkındaki yazılar, makaleler ve doktora tezleri, çalışma odası, daktilosu, yatak, diş fırçası, kalem gibi özel eşyaları ve öldüğünde yüzünden alınan yüz kalıbı gibi çeşitli malzemeler var.

Müze her gün 10.00-20.00 saatleri arasında açık ve giriş ücretsiz.

Orhan Kemal Müzesi: Akarsu Caddesi No:32 - Cihangir/Taksim orhankemal.org

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı

aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

● Akhisar: 0544 - 515 62 59

● Bursa: 0535 - 422 39 65

● Denizli: 0543 - 476 27 88

● Izmit: 0537 - 940 58 95

● Karabük: 0533 - 772 54 93

● Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

MÜZE

Picasso İstanbul'daydı

Dünyanın en çok bilinen ve en önde gelen ressamlarından Picasso'nun resimlerini içeren sergi 4 ay sonra bitti. İstanbul Boğazi'nde Sabancı Müzesinde sergilenen Picasso resimleri içinde ünlü Guernica'da vardı.

Türk basını bir büyük başarı olarak Picasso sergisini 4 ayda 210 bin kişinin gezdiğini anlatıyor.

Doğrusu Türkiye'de, İstanbul'un en zor ulaşılan semtlerinden birisinde açılan ve paralı bir sergiyi 4 ayda 210 bin kişinin gezmiş olması iyi bir başarı.

Ancak Türk basını çok zaman yaptığı gibi bunu dünya çapında bir başarı olarak yansıttıncaya işler değişiyor.

Örneğin Londra'nın İngiliz resimlerini sergileyen müzelerinden birisi olan Tate Britanya müzesini bir senede 1 milyon 773 bin kişi gezmiş. Picasso'nun İstanbul'da olduğu 4 aylık dönemde

Tate'i 577 bin kişi gezmiş. Üstelik aynı dönemde Tate'de çok da önemli bir sergi de yok!

Türkiye'de Picasso'ya olan ilgi iyi ama bunu ulusal gururu okşamak için "dünya çapına bir olay" olarak adlandırmak sadece milliyetçi budalaların yapabileceği bir şeydir.

Sağlığımız şirketlere kâr kapısı yapıyor

Hükümetin çıkarmaya çalıştığı Genel Sağlık Sigortası Yasası parası olmayan herkesi en temel sağlık hizmetlerinden bile mahrum bırakacak. Yeni yasaya göre sağlık giderleri devlet ya da işveren tarafından değil, sigorta primi yatıran çalışanlardan karşılanacak. Yani sigortası olmayan ve dolayısıyla prim yatıramayanlar hiçbir sağlık hizmeti alamayacak.

Ayrıca prim yatıranlar da özel hastanelere gittiklerinde bir fark ödemek zorunda kalacaklar. Örneğin SSK'lısınız ve SSK'nın anlaşmalı olduğu bir hastaneye gittiniz. Hastanenin muayene ücreti diyelim ki 80 YTL. SSK'nın ödediği para ise 14.5 YTL. Yani aradaki 65.5 YTL cebinizden çıkacak. Ayrıca yapılan her tahlil, çekilen her röntgen filmi veya tomografi için fark ödeyeceksiniz.

Üstelik bu paraları önce vezneye yatırmadan muayene olamayacaksınız.

Başka bir örnek: diyelim gece yarısı bir kaza geçirdiniz ve burnunuz kırıldı. Anlaşmalı bir hastaneye gittiniz. "Nasıl olsa SSK bir kısmını ödüyor, ben kalan farkı ödüyorum" diye düşündünüz. İşte

Taleplerimiz

Eşit, parasız, ulaşılabilir, nitelikli sağlık hizmeti.

Kamu hastanelerine yatırım yapılsın, tıbbi donanım yeterli düzeye getirilsin.

Sağlık hizmeti ücretsiz olarak herkesin erişebileceği nitelikte olsun.

Hizmetin finansmanı devlet bütçesinden karşılansın.

Koruyucu sağlık hizmetlerine önem verilsin.

Hizmetler toplum içinde ve toplumun katılımıyla yürütülsün.

Sağlık çalışanlarına iş güvencesi verilsin.

Sağlıkta temel ücretler insanca yaşam seviyesine getirilsin.

Çalışanlar karar süreçlerine katılsın.

Çalışan herkese grev ve toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınsın.

yandıığınızın resmi! Bir burun ameliyatı (burundaki hasarın durumuna göre) 3-10 milyar TL arasında. Peki SSK'nın ödediği pay ne kadar? Sadece 37 YTL.

Üstelik tedavisi zor olan böbrek yetmezliği, kalp ve kanser gibi hastalıklar da sig-

orta kapsamı dışında tutulacak.

Sık sık yaşanan krizlerle çöken ve primlerini yatıramayan serbest meslek sahipleri de prim yatırmadıkları sürece sağlık hizmeti alamayacaklar. Kısacası bütün yoksullar sağlıksızlığa itiliyor.

Bütün bu adımlar sağlık sektörünü tamamen özelleştirmeye yönelik. Sağlığımızı özel şirketlere kâr kapısı olarak pazarlanmaya çalışılıyor. Uluslararası sermaye sağlık hizmetlerinden de sonuna kadar kâr edebilmek için bu alanın bütünüyle piyasaya açılmasını istiyor.

Bu gidişi tersine çeviremezsek, önümüzdeki yıllarda, piyasada rekabet sonucu ayakta kalan dev beş-on sağlık şirketine mahkûm olacağız. Ve sağlığımızı bozan bu sisteme bir de bozduğu sağlığımızı düzeltmesi için astronomik rakamlar ödemek zorunda kalacağız.

Şimdi önümüzde atılacak somut bir adım var. Türk Tabipler Birliği, KESK ve DİSK'in bir referandum kampanyası var. Bu üç örgüt Emeklilik ve Genel Sağlık Sigortası yasa tasarısının referandumla götürülmesini istiyor. Bu talep kabul edilmezse tüm ülke genelinde referandumlar yapılacak. Bizlerin de yapması gereken bu kampanyalara sonuna kadar destek vermek, güçlerimiz doğrultusunda kampanyanın inşacıları olmaya gayret etmektir.

Baskıya devam

Son yapılan bir kamuoyu araştırmasına göre Amerika Birleşik Devletleri'nde Irak'ta süren işgale destek sadece yüzde 29. Ankete katılanların ancak yüzde 36'sı Bush'un politikalarını onaylıyor.

Açık ki bu sonucun oluşmasında uluslararası savaş karşıtı hareketin rolü çok büyük. Daha savaş başlamadan başlayan ve "biz bu savaşı durdurabiliriz" diye devam eden hareket geçtiğimiz hafta dünyanın onlarca kentinde yeniden sokaklara çıktı.

"Hareket bitti" diye çığlık atan burjuva basınına 18-19 Mart eylemleri iyi bir yanıt oldu. Özellikle Amerika'da ki yaygın eylemler ve Londra'daki görkemli gösteri hareketin ne denli canlı olduğunu gösterdi.

Hareket Türkiye'de de çok canlıydı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana ve Trabzon'da BAK korajları ve toplantıları, Barış Panayırı son derece kararlı ve canlıydı.

Şimdi hiç ara vermeden devam etmek gerekiyor.

Kendi evinde desteği eriyen, Irak'ta tam bir batağa batan Bush şimdi de hiç çekinmeden bu sefer İran'a saldırma hazırlıkları yapıyor.

Bush'un bu yeni hedefine karşı güçlü bir kampanya inşa etmeliyiz.

Dünyanın her yerinde savaş karşıtı hareket gelecek için planlar yapıyor. ABD'nin İran'a saldırısına karşı teşhir toplantıları planlanıyor. Küçük eylemler, bildiri dağıtımı, afiş asımı gibi işler düşünülüyor.

Eğer savaş çılgınlıklarına karşı mücadeleyi yoğunlaştırırsak, işleri daha da zorlaşacak. Onların dayanabilmelerinin de bir sınırı var. Irak'ta bu durumda sonsuza kadar kalamazlar.

Direniş ve uluslararası baskı ergeç pılılarını pırtılarını toplayarak çekip gitmelerini sağlayacak.

Aynen Vietnam'da olduğu gibi.

26 Nisan: Çernobil felaketinin 20. yıldönümü
NÜKLEER TEHDİT KAPIMIZDA